

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

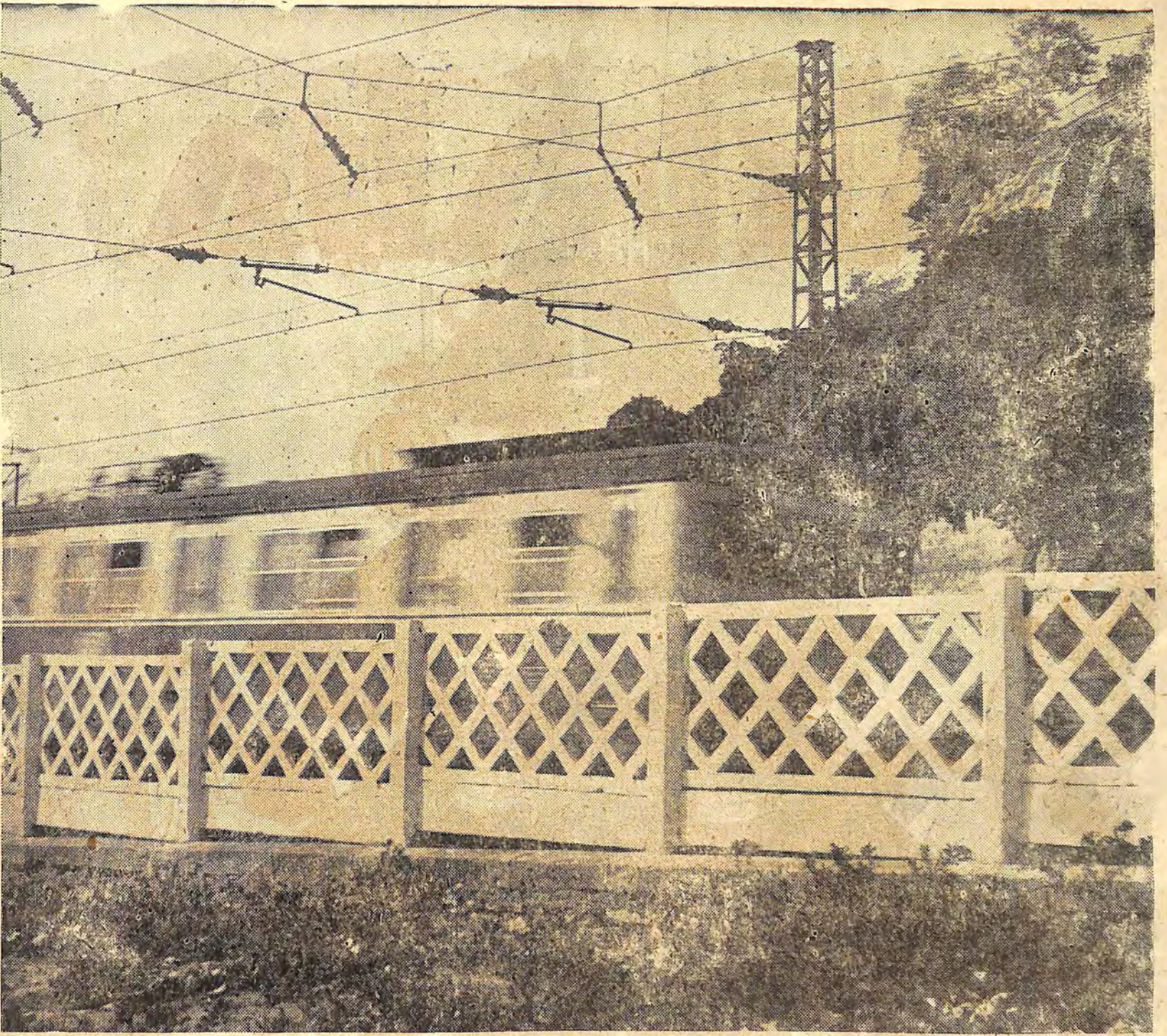
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAD

Çam devirmek için fırsat bekleyenler!

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

2 ay ara ile 2 büyük çekilişte:

6 MİLYON

29 Aralıkta:

4

MİLYON

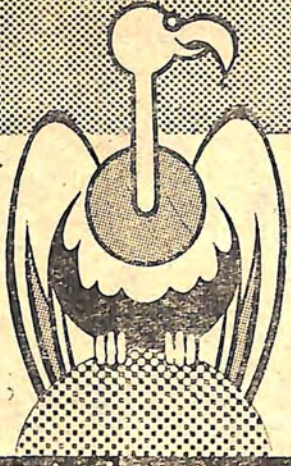
7 Martta:

2

MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Ak b a b a

Af üstüne!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Ni-met Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yur-datap, İlhan Selçuk, Ba-ha Oral, Adnan Tahir, Hü-seyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semi-ramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Sel-çuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Din-çağ, Bülent Şeren, Meh-met Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu,

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50. Altı aylığı 25 lira. Yaban-cı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santim 20 il-ra, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 22

28 Aralık 1961

YIL : 40

Telefon : 22 18 11

✱

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taah-hüt etmiştir.

TANRI'NIN bir adı «Rahim» dir. Eski Türk evlerinin duvar-larında hâlâ Yesari'lerin, İzzet Efendilerin, Rakım'ların sağlam bi-leklerinden çıkmış, sülüs, nesih, tâ-lik yazılarla «Ya Rahim» levhaları-nı görürsünüz. Mânasını yeni kuşak da anlar sanırım: Ey merhamet e-den...

Demek merhamet, dinimizde de var!

Yine Tanrı'nın bir başka adı «Ga-fur» dur. Eski dilde «Gaffar-üzzü-nup» denirdi. Türkçesi, günahları affeden...

Şinası, hâlâ eşsiz «Münacat» ında:

Tanrının mağfiretinden de büyük mü günehim?

Diye feryat eder.

Demek dinimizde af da var!

Bu Tanrısıl duyguları, atalarımız «Aman dileyene kılıç vurulmaz» di-ye gökyüzünden yeryüzüne indirmiş-lerdir.

Bir şairimiz:

Ace düşmüş görünce düşmanımı,
Düşman-ı intikam olur gönüm!

diyor. Bu iki mısradan da, insan kal-bine yağan ilâhî rahmetin ürpertile-rini duyuyoruz.

Şimdi, günlerdir, bu tatlı, bu yu-muşak sözün, bazı ağızlarda dış gıcırtilarına karışarak çılgınlığını iltiyoruz: Af!.. Af!.. Af!..

Bu affı, acılar içinde kıvranan yurdun daha tek meselesini ele al-madan, bu kadar hırsla, bu kadar inatla, bu kadar kelle koltukta, do-lu dılgın, kimler istiyor ve kimler için istiyor?

Affı isteyenlerin arasında İsmet

Paşa bile var. Ama onun istediği af, kendi seçim tutanağını kurtara-cak af değil, babasız yuvalara, dul gönüllere ve insan vicdanına huzur getirecek afftır... Siz söyleyiniz: Bu-nun günü, saati, dakikası geldi mi?

Bir de affı, ahmak bir caka ile, asker ihtilâle karşı sivil ihtilâl ola-rak zorlayanlar var: Yeni bir Yassı-ada, yeni bir Adalet Mahkemesi ve yeni bir D.P. iktidarı hayal ederek...

İşte, ayları gün, günleri saat, sa-atleri dakika yaparak burun delikle-rinden af diye soluyanlar bunlardır.

Pekiliy, ya bu kadar hızla, bu ka-dar hırsla afları istenenler kimler-dir?

Bir güzel sabahı, gün ışımadan, is-keletlerinin üstünde beyaz gömlek, boyunlarında yağlı ip, darağacında Tanrının rahmetine kavuşmuş üç bahtsızın suç ortakları mı?..

Demek Menderes'ler, Zorlu'lar, Po-latkan'lar, asıldıktan iki ay geçer geçmez, bütün o sağ kalanlar, Bü-yük Millet Meclisinden tarziye kara-rına benzer bir af kanuniyle, başla-rında Celâl Bayar, çiçekler, alkışlar ve göz yaşları arasında yeniden ha-yata, yeniden hürriyete ve muhak-kat, yeniden politika meydanına çı-kacaklar, öyle mi?

O zaman Büyük Millet Meclis-in-den ikinci bir kanunun daha çıkma-sı, kaçınılmaz bir borç olur: Üç asıl-mışın ailesine «evlâd-ı şühedaya yar-dım» ve «hıdmat-ı vataniyye» tertibi-nden maaş bağlanması için!

Bu da yetmez!.. Başta sayın Ce-mal Gürsel olmak üzere, Scnatonun içinde ve dışındaki bütün 27 Mayıs ihtilâlcileri ne olacak?.. Yoksa Kay-seri Cezaevini onlar için mi boşalta-cagız?

Hürriyet

Beyazıt Meydanı indirildi,
Beyazıt Meydanı kaldırıldı,
Beyazıt Meydanında saldırdı...

Beyazıt Meydanının adı
Hürriyet Meydanı oldu..
Tahta perdeler arkasında
Onu için kayboldu!

★

Efkâr

Radyoda yongalı bir ses

Gazel okuyor:

— «Mü-y Jülide...»

Önünde yarım şişe

Dertli peder,

Yumruk mezesiyle çekiyor dem!

Gün bugün, saat bu saat,

Dem bu dem!

★

Ucuzluk

Üç yüz kuruşa pathcan!

Üç kuruşa adam öldürüyorlar,

En ucuz şey:

Tatlı can!..

Eşref MEŞREF

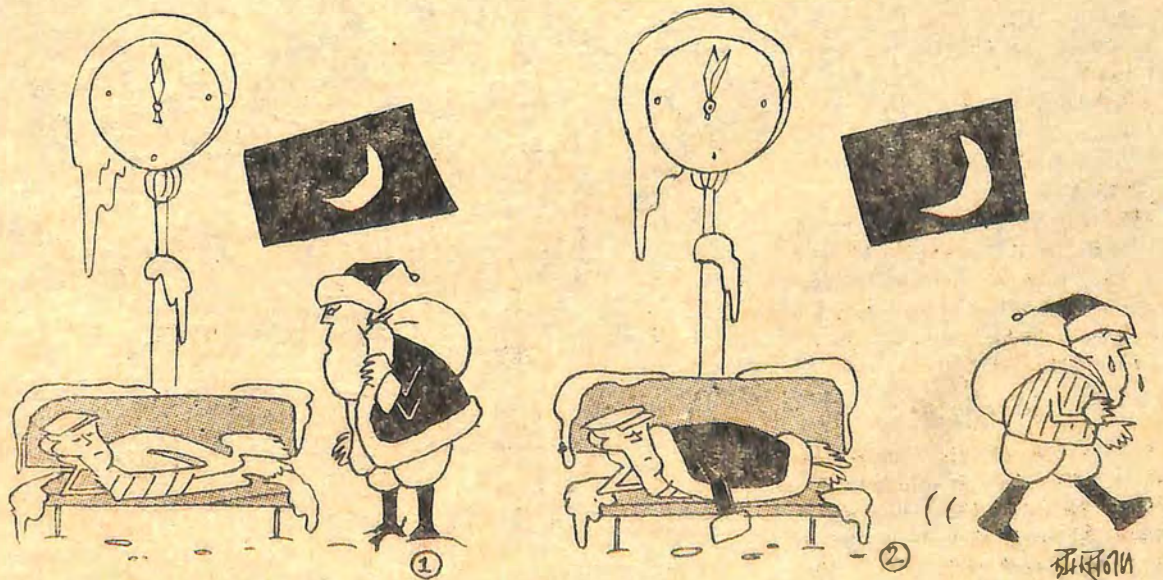
Af.. Af.. Af!..

Henüz ihtilâlin sert iklimi yumu-şamadan, öfkelerin zağı üstündey-ken cezaevlerinin kapılarını doku-nulmazlığın gücüyle omuzlamağa kalkmak, bu kurtuluş gününü, göz-lerimizin göremeyeceği kadar uzağa ve meçhule götürür.

İsmet İnönü, hırslı aktörlerin, ken-di gölgesinde cınadıkları bu kazalı oyuna bakalım daha ne kadar seyl-i-ci kalacak.

17 - 12 - 1961

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Nerelereee?..

Selim Sarper ve Şefik İnan uçmaktan evvel konuşuyorlar:

Selim Sarper — «Bak seni Paris'te nerelereee götüreceğim...»

Nerelere Selim beyefendi?... Herhalde bilgin insanlarla temasa, eski eser sergilerine, büyük ressamların atölyelerine, Fransanın tanınmış ailelerinin ikametgâhlarına...

Nerelere Kelimesine üç adet «E» harfi yapıstırırken dilimi keserim ki bunları düşünüyordunuz. Dilimi keserim!..

Vallâhi billâhi:

Suphî Baykam önüne gelene:

— «Vallâhi billâhi tallâhi» diyor «ben gençlerin mânevî ilderi değilim...»

Biri:

— «Yahu, dedi, bu adam şimdiye kadar gençlerin mânevî ilderi diye geçirdi. Ne oldu?»

Hillâç... Zılgıt çok yükseklerden gelmiştir de...

Toprak reformu.

Adı, sırlı sırlı akan berraaak bir pınarı getiriyor insanın aklına: Küçüktepepınar... Bir de önünde Melih Kemal'i var... Küçüktepepınar, Adana milletvekilidir. Gülekçidir. Yakışıklıdır. Gece hayatı vardır tavuklar gibi erken yatmaz...

Bir de, bir propaganda konusu vardır her gittiği yerde nutuk atmak gerekirse onu çıkarır:

57 de: Efendim biz toprak reformunu getireceğiz.

58 de: Efendim biz toprak reformunu getireceğiz.

59 da: Efendim biz toprak reformunu getireceğiz...

Bir arkadaşı geçenlerde kendisine sordu:

— «Melih, ne oldu senin toprak reformu?»

Küçüktepepınar ciddiyetle cevap verdi:

— «E... Kar'deşim bu bir günlük iş değil ki...»

Tabii bir günlük iş değil amma ve lâkin, ömrü beşer diye bir şey var ya... Kayseri mahkûmlarından sevimli Halis Öztürk'ün dediğine bakılırsa ortalama olarak 60 yaş diye hesabediliyor!..

Mecliste:

Çoğu zaman ekseriyet temin edilmiyor... Göze çarpan salonun boşluğu. Bir türlü çare bulunamadı, milletvekillerini «devamlı» kılmaya... Bir de göze çarpan şey, misafir localarında dev anası hanımların bolluğu...

Kayseri merhameti...

Buna böyle demeli, çünkü bunun ne düpedüz merhametler, ne düpedüz insanlıkla, düpedüz hiçbir şeyle ilgisi yok, eninde sonunda ve başında...

Yağlar, ballar, tepe tepe tatlılar, dağ dağ portakallar Kayseri Cezaevi'ne akıyor. Aksın... Bu konuya dokunan antipatik oluyor biliyorum amma, zaten kimseye yaranamadığıma göre, antipatikliği göze aldık çoktan...

Bana büyük lâflar edene büyük lâflarla mukabele etsem, sadece şu küçük örneği veririm. Yassıadada olan kardeşine iki paket cigara göndermiyen kişiler tanırım ki, aaaa... Yassıadanın Kayseriye naklinden sonra keseleri de açıldı, gönülleri de açıldı, merhametleri hele, gürültülü bir derya oldu Onun için, işin

özüne değil, gösterisine son verilsin...

İki paketcik cigara göndermiyenler vardı yakınlarına yaaa... Bütün bunların tahlilini siz yapın, ben maksatlı «gösterinin» tahlilini yapmaktan âcizim!..

Bir sene bekle:

İsmet Paşa Anadolu klübünde İbşiroğluyla karşılaşmıştı. İbşiroğlu, Kurucu Meclis üyesiydi. Bu seçimde Giresundan girmişti, girmiş ve kazanamamıştı!..

Paşa sordu:

— «Milletvekili seçildin mi?»...

— «Hayır paşam»...

— «Seçilirsin, seçilirsin... Hele bir sene bekle!...»

Nceee?.. Bir sene?????

Denize at!

Adam denizlerin dibini taramak için tâ Fransalardan gelmiş ve taramıştı da denizlerin dibini. Bir sürü eskiye ait değeri biçilmez eşya çıkarmıştı. Milli Eğitim Bakanlığına mensup yüksek bir zat: «At onları denize» dedi. «Çıkarınağa hakkın yoktu senin!.. Adam şaşkınlıktan sendeledi:

— «Ama efendim dedi, bu sizin millî hazineniz...»

— «Hazine veya aksi (hazinenin aksi nedir kuzum, tamtakırlık mı kafaça?) at onları denize!..»

Adam gitti Çanakkalede, kıyıda ki köyün muhtarını buldu. Şükür muhtar, sahiden «muhtar» adamdı. Durumu kendisine anlattı. Bi yol düşündüler, bi yol taşındılar, ondan sonra efendim, adam bir sene peşinat vererek köyde bir odacık kiraladı. Denizin dibinden çıkardığını bu odaya yerleştirdi, anahtarını muhtara verdi.

Balıkçılar ağda çok balık çektikleri zaman, küçüklerini denize atarlar büyütünler diye, galiba onlardan sanmıştı muhtarem. çıkarılanları.

Allah böylelerine havata, zamana zemine uygun, egoizmlerine, uyuşukluklarına, düşüncesizliklerine ters bir anlayış ihsan etsin!..

Hüviyeti:

Küçüktepepınar'ı yakaladık ya, kolay kolay bırakmayız!..

Çok tuhaf bir hikâyeydi bu. Vak'a Zilede geçiyordu. Copların kolaylıkla inip kalktığı bir devreydi. Milletvekilleri hüviyetlerini gösterir göstermez, iki misli hızlı kalkıp iniyordu coplar... Yalnız bir milletvekilin masundu bundan. O da bir hüviyet gösteriyordu ama, ona selâm duruyordu rap diye emniyet kuvvetleri. Bu «masun» zat Melih Kemal Küçüktepepınar'dı. Meğerse eskiden emniyet müdürlüğü yapmışmış bilmem nereden ve o vakittenberi de emniyet müdürü hüviyetini (artık kartını mı, cüzdanını mı neyse) saklamıştı.

«Sakla samanı gelir zamanı» dememişlerdi atalar boşuna...

Merak ettiğim bir nokta var, acep o «samanı» hâlâ saklıyor mu?... Zamanının gelip gelmeyeceğini merak etmiyorum pek...

Nimet ARZIK

— Haniya, bir dostluk kaldı!

CAFER ZORLU

İlhan

PAŞA NİÇİN VOLKSVAGEN İSTEDİ?

İlhan Selçuk

Biliyorum şu anda dudaklarınızda bir küçümseme güllüğü:

— Konu kıtlığına kıran girdi galiba!.. diye düşünüyorsunuz. Her şey bitti şimdi de Paşanın arabasının markası ile mi uğraşacağız?

Siz isterseniz uğraşmayın. Koskoca Başbakan İsmet Paşa uğraştıktan sonra bu işte elbet bir bit yeniği vardır.

Mesele nereden çıktı? İnönü, Başbakan seçilince hemen altına Menderes devrinden kalma meşhur Cadillac'ı sürdüler. Paşa eski binicilerden, at pazarında kısrak seçer gibi şöyle bir gözden geçirdi arabayı:

— Ben buna binmem. Bana bir Volkswagen bulun... dedi.

Tam on beş gün aradılar taradılar, bir siyah Volkswagen buldular. Ama iki kapılı. Paşa arabanın iki kapılı olduğunu görünce:

— Ben buna da binmem... demiş.

Niçin binmez? Demek iki kapılı arabalar taksiye gitmediği gibi, makam arabası da olmuyor. İlle dört kapılı olacak ve üstelik Volkswagen olacak.

Başbakanın bu isteğini bütün büyük gazeteler iri puntolarla şöyle duyurdular:

«İsmet Paşa makam otomobili olarak bir Volkswagen istedi.»

Alın size Volkswagen kumpanyasının yüz binlerce liraya yaptırması yacağı bir reklâm kampanyası. Bu fabrikanın ilân işlerine bakanlar işbilir adamlarsa bundan sonra Türkiye'de mallarını şöyle takdim ederler:

«İşte İsmet Paşanın tercih ettiği araba!»

İsmet Paşa öyle herkesin arabasına binenlerden olmadığına göre bundan esaslî propaganda olamaz. Şu anda Türkiye'de düdüğü öten adamın arabasına binmek için bütün müşteriler kuyruğa girerler.

Ya Paşayı sevmeyenler?

Öteden beri memlekette İsmet Paşayı sevenler kadar sevmeyenlerin de bulunduğu söylenir durur. Ama paşayı hiç sevmeyenler bile:

— Ne kurttur o!.. Muhakkak bir bildiği vardır... diye Volksvagene rağbet ederler.

Ama doğrusunu isterseniz Başbakanın bu davranışını türlü şekillerde yorumlayanlar oldu. Bazıları:

— Siz Paşanın sert görünüşüne bakmayın, yüreği yulıkadır. Onun için Menderes'in arabasına binmek

istemedi. Bütün mesele bu!.. dediler.

Bazıları:

— Paşa dış politikada taktik yapıyor... dediler, Amerikan arabasına binmek istemiyor. Malûm kimin arabasına binersen onun düdüğü çalarsın.

Bazıları:

— Paşa Almanları çok sever... dediler, onun için Alman arabası istedi. Eski silâh arkadaşlarına bir cemile yapacaktı.

Bazıları:

— Paşa işini bilir... dediler, Volkswagen kamlumbağa biçimindedir. Bize en uygun olan da bu.

Diyeceğimiz şu ki her kafadan bir ses çıktı. Bunun üzerine şoförler kahvesinde bir soruşturma yapalım dedik. Şoförler kendi dalgalarında idiler. Ama hepsi de konuya kaptırdı kendini... Biri:

— Abi!.. dedi, kaç yılın İsmet Paşası bu devrim marka arabaya binecek değil a... Böyle kamlumbağa gibi arabaya binecek elbet.

Biri:

— Devrim markaya binip yüz adım sonra duracağına, kamlumbağaya binsin de doğru dürüst yürüsin.

Biri:

— Paşanın düşündüğü başka... Volksvagende motor arkada bagaj öndedir. Bu iş böyle yürür: Ordu arkada, safralar önde!..

Biri:

— Bu Volksvagenin direksiyonu çok oynar... değildir. Ne fazla sağa döner, ne fazla sola.

Biri:

— Galiba az yağ yaktığı için Volkswagen istedi Paşa...

Hep birden: «Yuh» çektiler:

— Haydi be... Paşa hep çok yağ yakanları tutar.

Biri:

— Bütün konuştuklarınız fasar... Paşa gösteriş yapıyor.

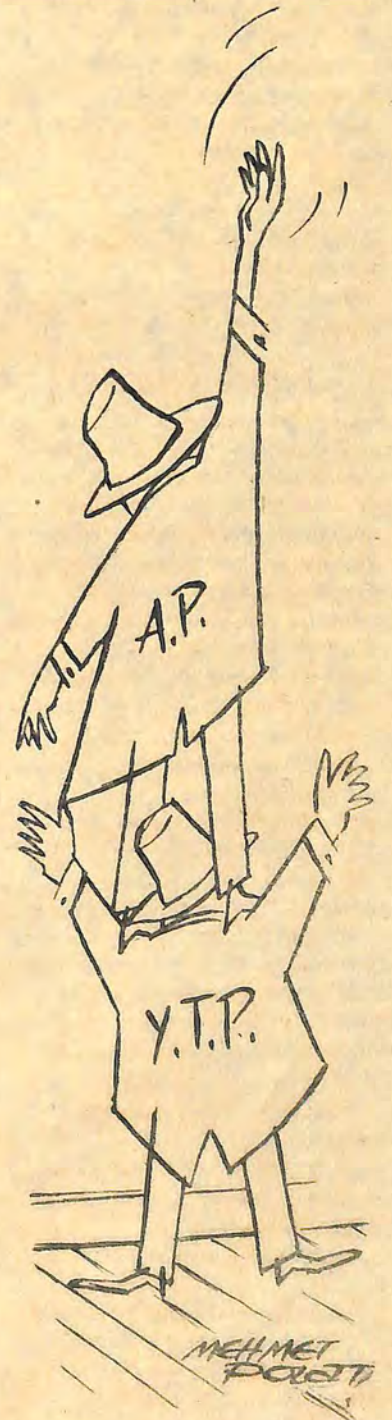
Hep birden gene «Yuh» çektiler:

— Ulan Volksvagenle gösteriş olur mu?

— Sen ben binerek olmaz. Koskoca Paşa binerse olur.

Baktım eninde sonunda şoförler de bir şey söylemiyorlar. Ama benim içimde bir merak: Allahaşkına bilen varsa söyleyin, Paşa neden Volkswagen istedi?

İlhan SELÇUK

MEHMET POLAT

— Ne üzüliyorsun be?... Evimiz yok ama çamımız var.

YAZISIZ!

— Hayır, artık bu böyle gitmez, diyordu kendi kendine... Ne olacaksa olsun...

Havagazi musluğunu kapadı. Yeldirmesini giydiği gibi sokağa fırladı. Hızlı adımlarla ilerledi. İfakat hanımın köşesini dönüp, kapının tokmağını üst üste üç defa vurdu. İkinci katın penceresinden bir baş uzandı:

— Kim oooo?...
— Ben'im, ben... Macide, sen mi-sin kızım?...
— Benim teyzeciğim.
— Annen yok mu evde?...
— Evdeeee...

— Ama ben hiç sakallı haline rastlamadım...

— Tabii rastlayamazsın... Haftada iki sefer ağda yapıyor karı...

— Onun ne faydası olacak bu işe?

— Bütün mahalle namına rica ederiz... Uzatsın sakalını...

— Bir kişinin sakal uzatmasıyla, gaz gelir mi bakalım?

— Madam Agavni de var... Onun da maşallahı var... Kariya bir hafta cumbızı yasak edecek olsan Madam Agavni, Müstü Agavni oluverecek...

— Kardeşim, kadın kısmının sakal greviden bir şey çıkmaz ben-ce... İyisi mi biz mitik yapalım...

— Güle güle Müşerrefçığım...

Müşerref hanım kapıyı çekip hızlı adımlarla yürüdü. Şenyuva apartmanının önünden geçerken aklına geldi. Hemen dönüp içeriye girdi. Üç numarının zilini çaldı. Kapıyı Ayten açtı:

— Aaaa, buyurun Müşerref teyzeciğim... Hangi rüzgâr attı sizi buralara?..

— Kız, bak sen beni dinle biraz... Yarın sabah yürüyüş var, gelir misin?..

— Ne yürüyüşü teyzeciğim?..

— Musluklardan havagazi gelmi-

Yürüyüşümüz

— Kuzum çağırır şunu bana...

İki çift lâfım var ona söyleyecek...

— Çağırayım Müşerref teyze.

Kız geri çekildi. Müşerref hanım bekledi. Biraz sonra tahta merdivenlerde mercan terliklerin sesi duyuldu. Sokak kapısı açıldı:

— Ayol hoş geldin Müşerrefçığım. Nercilerdesin hanidir?..

— Sorma kardeşim... Senin başında olan benim de başımda...

— Ne o öyle, pek telâşlısın gene? Bir şey mi oldu?..

—Aman bıktım usandım gayrı, kardeş... Nedir bizim çıktığımız bu sıkıntı?..

— Ne oldu, hayrola?... Girsene beş dakika içeriye...

— Girmiyeyim... Daha uğrayacağım dünya kadar yer var...

— Neymiş sıkıntın?... Anlatsana...

— Canım kardeşim, benim sıkıntım demek, hepimizin sıkıntısı demektir. Bu havagazından çıktığımız yeter gayrı...

— Vallahi al benden de o kadar... Bir kıynayı kavurmak, bir saatın işi... Gaz gelmiyor ki içinden... Musluğu açıyorsun, bir tıslamadır gidiyor... Bunun adına kaz diyeceklerine gaz demişler...

— E, bu böyle gitmez ama kardeşim... Ne şikâyet dinliyen var, ne de çaresini arayan...

— Doğru... Ne yaparsın, elimizden gelen bir şey yok ki...

— Yooo, ama artık tahammülüm kalmadı benim. Ay başı gelince çarp makbuz da geliyor. Biz Havagazi Şirketine çakıl taşı saymıyoruz ki...

Tıkır tıkır para sayıyoruz.

— Öyle ama ne yapacaksın?..

— Çaresi var mı?..

— Var... Şimdiki zamanda bir insan dediğini yaptırmak istedi miydi, sakal grevine başlıyor.

— Biz de mi sakal bırakalım kardeşim?..

— Vallahi, aklıma gelmedi değil... Hani Yağlıkçı Cemil'in karısı Tahta-boş güzeli Pirâye var ya...

— Eeeee?..

— İşte onun, ağababa gibi sakalı çıkıyor...

— Sahi mi?..

— Tabii sahi...

— Vallahi yapalım...

— Havagazi gelmiyor diyerekten vilâyete kadar yürüyelim.

— Yürüyelim... Ben bu işi tertiplemeyi üzerime alıyorum.

— Tamam... Ben de seninle geirim. Başkalarını da yanımıza alı-

ırız... Hem sonra sırf havagazi için değil ki... Ben evvelisi gün Bakkal

Habib'ten iki yüz elli gram domates salçası alayım dedim. Vallahi sırf

boya... Nasıl demokrasidir bu kardeşim? Ahaliyi aldatmaktan başka

bir işe yaramıyor ki... Boyalı salça için de yürüyüş yapalım...

— Olur yapalım... Öyleyse ben bir de Şehnaz'lara uğrayayım... Ya-

rın sabah yeldirmen takir sırtına... Saat dokuzda Şehzade camisi-

nin avlusunda buluşalım...

— Peki kardeşim...

— Haydi öyleyse, Allaha emanet ol...

yor diyerekten demokrasiyi protesto edeceğiz...

— Sakın sonunda bir iş çıkmasın?

— Çıkamaz. Şimdiki zamanda tek-mil yürüyüşler selbes... Bir şeyi be-

ğenmedin miydi, hemen yürüyüşe çıkıyorsun, hükûmat da o işi düzeltiyor...

— Aaaa, çok iyi öyleyse... Ben de şeyleri beğenmiyorum...

— Neyi beğenmiyorsun?..

— Vallahi teyzeciğim, tam kırk yedi lira verip aldım. Carven'in Ma

Griffe adlı esansları var ya?... On-ları burada dolduruyorlar. Hepsini hi-

lell... Avrupa diye satıyorlar üstelik. Ben de onu protesto edeceğim...

— Et ya... Ortalıkta ne kadar bo-zuk iş varsa hepsini protesto ede-

ğiz... Sen de gelir misin?..

— Seve seve gelirim... Ne zaman oluyor bu iş?

— Yarın sabah, saat dokuzda Şehzade camisinin avlusunda mu-hakkak bulun...

Müşerref hanım, o gece mahalle-de ne kadar tanıdığı varsa hepsini kapı kapı dolaştı.

Hemen herkesin derdi vardı. Müşerref hanım eve dönünce ertesi gün-ki yürüyüşün hazırlığına başladı. Marangoz Mansur'a onbeş tane u-zun sopa kestirdi. Nalbordan koca-man mukavvalar aldı. Akşam, Ka-laycı Ziya, Agavni'nin kocası Hırant, Kapalıçarşı'da sakızcı Mekki efendi, Müşerref hanımın evinde toplandı-lar. Büyük boyda dövizler hazırlatıl-dı. Mukavvalar sopalara çakıldı. Yü-rüyüşe katılacakların tekmil dertle-ri bu dövizlerde belirtiliyordu.

Ertesi sabah saat sekizden itiba-ren Şehzade Camisinin avlusu, yü-rüyüşe katılacak kadınlarla dolmaya başladı. Sakızcı Mekki efendi orga-nizasyonu üzerine almıştı. Yürüyüşe katılanlar, Şehzade Caminin avlu-sundan çıkıp Beyazıt yoluyla Çağal-oğlu'na, oradan vilâyete gelecekler, ellerinde tasdikları dövizleri oraya bırakacaklardı.

Kadınların ellerinde tuttıkları dö-vizlerde şu yazılar okunuyordu:

«Havaya ihtiyacı olanlar, Havaga-zı idaresine para ödeyeceklerine, Be-yazıt kulesine çıkarlar.»

«Havanın adı havagazi, müşterinin adı Palaz kazı.»

«Bir bakkal domates salçasına bo-ya katarsa, o memlekette demokra-si olamaz.»

«Carven parfümlerinin kokusu ça-buk kaçarsa, o hükûmet itimad ala-maz.»

«Et fiyatları bu halde kalırsa, mu-asır medeniyetler seviyesine çıka-mayız.»

«Pâzen fiyatları ucuzlamazsa NA-TO'dan çıkarız.»

Kafilenin başında Kalaycı Ziya ile Sakızcı Mekki efendi yürümüye baş-ladı. Arkasından bütün mahallenin kadınları geliyordu. En arkada si-mitçiler, susam helvacılar, lâhmâ-cuncular ilerliyordu.

Adnan VELİ

— Nice yıllara ahhap!

TÜKRÜK

Çokları ağız kuruluşundan şikâyetçidirler. Bu kuruluş bazan öylesine arıyormuş ki, sözleri dillerine, dilleri ağızlarının tavanına, yapışık kalıyormuş.

Şunu belirtelim ki, telâşa kapılmaları tamamen yersizdir. Bu durumda yapılacak tek şey, günde birkaç saat lokanta ve pastane vitrinini seyretmek, vakit bulunabilirse birkaç saat ta bakkalları ve mağazaları dolaşmaktır. Durumları daha da elverişli olanlara, defilelere gitmeleri, sanatsever, sanatsatar klüp ve lokallerinde oturmaları; parti grup toplantılarını izlemeleri sağlık verilebilir. Partilerin kadın kolü toplantıları da fena değildir. Hele sosyal hizmetlere hiç diyecek yoktur. Paydos vakit bankaların önleri de çok şifalıdır. Mevsim yazsa, plâjlar da çok iyi gelir. Meclisi şöyle bir ziyaret edip, yeni milletvekillerini de görmek yabana atılmamalıdır. Bütün bunlar da yetmezse, partilerin seçim öncesi nutuklarını günde birkaç kez okumakta fayda vardır.

Birkaç gün içinde olumlu sonuç alınabileceği kesinlikle söylenebilir. Hatta tükürük öyl sine çoğalacaktır ki, koyacak yer bulunamayacaktır. O zaman da yapılacak tek şey, gözünüze kestirdiğiniz kimselerin suratlarına tükürmektir.

Bazıları da bol miktarda tükürük çıkardıklarından dert yannaktadırlar. Doğrusu, bunlar, mutlu kişilerdir. Çevremizde suratlarına tükürülecek o kadar çok kimse var ki, insan bazan, arkadaşının tükürüğünü ödünç almak zorunda kalıyor.

Sayın okurlarım, bildiğiniz gibi, tükürük kokusuz, renksiz, yapışkan bir maddedir. İçinde bir takım albüminli maddeler, asitler, kaleviler, çeşitli tuzlar ve mayaya vardır. Bunlar sadece lokmay yutmanızı, sindirmemizi sağlamazlar. Tükürüğün sosyal bir görevi de bulunduğu, yapılan son araştırmalarla anlaşılmıştır. Ticarete olsun, politikada olsun, sanatta, edebiyatta olsun, becerikli kimselerin çoğu tükürük tedavisinden geçmiştir. «Yüzüne tükürüyorsun da yağmur sanıyor» denilen kimseler hayatta en becerikli, en rahat kimselerdir. Bu bakımdan tükürük, biyolojik sindirimden çok, sosyal sindirme yarar. Şerefsizlikler, haysiyetsizlikler, küfürler hep tükürikle yutulur. Hatta korkudan küçük dillerini yutanlar da yine tükürikle yaparlar bu işi. Sonra, ceplerinde, çantalarında küçük kolonya şişeleri taşıyan temizlik meraklısı birçok hanım ve beylerin de yüzlerini - kimseye çaktırmadan - tükürikle temizledikleri bilinen gerçeklerdendir.

Tükürüğün asıl büyük görevi şudur: Bilindiği gibi, pek yaygın bir töre vardır: Yeni doğan çocukların ağızlarına tükürürler. Kim tükürürse, çocuk ona çekermiş. Hatta bizde partiler bile birbirlerinin ağızına tükürürler. Onun için de, bütün partiler azbuçuk C.H.P. ye çekmişlerdir. Buna hristiyanlarda «vaftiz», bizdeyse «afsunlama» denir. Ne var ki, civciv partiler, ağızlarına C.H.P. tarafından tükürülmediğini ispat için, anaç partinin gelmişine, geçmişine tükürmeğe çalışırlar!..

Evet sayın okurlarım, durum budur. Türkiye'de ağız kuruluşundan şikâyet edenlerin çokluğunun nedenini, Devlet Plânlama Teşkilâtı şöyle açıklamaktadır: «Yüzlerce yıldan beri nüfusun azı, nüfusun çoğunun hakkını yediğinden, durmadan yutkunan, durmadan avcunu yalayan, durmadan hırsızların suratlarına tüküren halkın çoğunluğunun tükürük bezleri iflâs etmiştir. Halktaki müzmin ağız kuruluşunun nedeni budur.»

Dr. HÜSEYİN GÖL

Sarmısak — Beni gelin etselerdi hiç olmazsa kırk gün kokum çıkmazdı!..

Koa isyon!

Büyük kulübün uzun koridorunda başbaşa oturuyorlardı. Biri, eski D.P. lilerden... Şimdi?... Bildiniz, bildiniz: Senatör!.. Öbürü eski C.H.P. Kadınlar Kolundan... Şimdi?... Değil!

Asansörden çıkan bir eski Vali, Cavit Eğin'e, göz ucuyla onları gösterdi:

— Bak Türkiye'nin ilk koalisyonu!..

— Gene bundan iyisi yok!

Tarafsız...

Cumhuriyetçi Köylü Partisinin eski İstanbul İl Başkanı Zekâi Dormen - Şimdi Büyük Millet Meclisi Başkan vekillerindendir - Evini Ankaraya taşımak için, bir haftalığına İstanbul'a geldi.

Dormen, Anayasanın 84. maddesini - Başkanlık divanının tarafsızlığı hakkındadır - elhak iyi ezberlemiş. Ne sorsanız:

— Biliyorsunuz, diyor, Anayasanın 84. maddesi meclis başkan ve başkan vekillerinin meclis içinde ve dışında...

Rivayet bu ya, yeni meclis başkan vekilimiz, evinde bile odanın tam ortasında oturmayı ve tartışmalara katılmamayı tercih ediyormuş. Anlarsınız ya tarafsızlık meselesi!

Bugün - yarın

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde, zannedirim iki yılı geçiyor, bir diploma yolsuzluğu meselesi ortaya çıkmıştı. Bir kısım talebenin ve memurun ifadesi alındı. Kalem Şefi tevkif edildi. Tahkikat derinleştirildi. Sonraaa... Tahkikatın neticesi alınacak ve Fakülte Dekanı gazetecilere bilgi verecek denildi.

1960 yılının Mayıs ayında, bir gazetenin Üniversite muhabiri Hukuk Fakültesi Dekanı Naci Şensoy'u Fakülte koridorunda yakaladı:

— Hocam, bu diploma yolsuzluğu hakkında biraz bilgi verseniz. Son durum nedir? Vatandaş ta, talebe de merak ediyor.

Şensoy, tesbihini şaklatarak cevap verdi:

— Ben bugün yarın gazetecileri çağırıp bir basın toplantısı yapacağım. Hepinize bilgi verir, sorularınızı cevaplandırırım. Ayı ayrı olmasın.

1950 yılının Kasım ayında aynı gazeteci, Naci Şensoy'u fakültedeki dekanlık odasında ziyaret etti:

— Hocam, bu diploma yolsuzluğu meselesi ne oldu?

— Ben bugün yarın sizlerle bir basın toplantısı yapacağım. O zaman öğrenmek istediklerinizi de sorarsınız.

1961 yılının Aralık ayında Vali Refik Tulga'nın Belediye Sarayında verdiği bir kokteylde aynı Dekan ile aynı gazeteci karşılaştılar:

— Hocam fakülteye bir uğrasam. Bugünlerde birşey çıkar mı acaba?

— Sen şu diploma yolsuzluğu meselesini söylüyorsun değil mi? Ben bugün yarın bir basın toplantısı yapıp durumu izah edeceğim. O zaman istediklerinizi de sorarsınız. Vallaha başka bir şey yok!

Gazeteci, şimdi Orhan Veli'den şiirler okuyormuş:

«Ömür çok, beklerim,
İlâhi Kızılçık...»

Daha rahat!

Adalet Partisi İl İdare Kurulu üyeleri, Gazetecilere Bebek Restoranda bir akşam yemeği verdi.

Yemekte yenildi, içildi, sohbet edildi. Galiba samimiyetler takviye edildi. İl Başkanlığına vekâlet eden Necati Arıbaş, gazetecilere bir ara pek tatlı şeyler de anlattı. A.P. den, D.P. den, aftan.. O kadar ki gazeteciler bir ara meraklarını yenemeyip sordular:

— Allahaşkına Necati bey, siz partililere de bunları söyler misiniz?

Arıbaş güldü:

— Pek bu kadar konuşamam tabii onların yanında. Orada mecburuz. Doğrusu sizin yanınızda daha rahatım.

Düğün!

Eleni Yuvanidis'i hatırladınız mı? Adalet Partisinin İstanbul Milletvekili adaylarındandı. Şimdi de Şehir Meclisi azalığı için aday gösterileceği söyleniyor. Geçenlerde kızı Kiveliça Patrikhanede yapılan bir törenle evlendi. Bu mes'ut gün dolayısıyla Celâl Bayar, Samet Ağaoğlu Kayseri Cezaevinde bulunan sabık hanım milletvekillerinden hemen hepsi, yeni evlilere saadetler dileyen telgraflar gönderdiler. Dahası var, Kayseridekiler o gün, İstanbul'daki düğünü cezaevinde kutladılar. Hindiler yendi.

Yuvanidis ailesine, Kiveliçaya Tanrı saadetler versin. Kayseridekiler maaşallah cezaevinde değil, sanki aramızda yaşıyorlar: Düğün sofrasında bile!

Piyasa...

Son günlerde piyasanın durumu malûm. Tövbekâr dolandırıcılardan Süllün Osman'a takılmışlar:

— Sizin piyasa nasıl Osman?

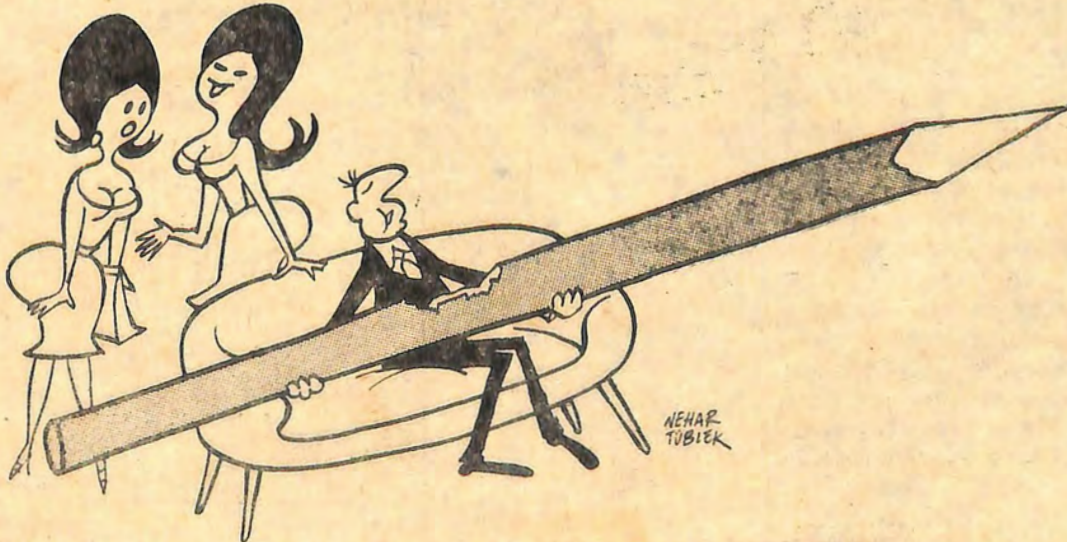
— Ah abicim, demiş, bizim piyasa her zaman gani. Ama yemlin etik bir kere, şeytana uymak istemiyorum. Sonra da anlatmış: «Geçende Sirkecede geziyordum, belli, paralı bir kaz. Geldi, benden Cerrahpaşa hastanesini soruyor. Ulan bizden sorulur mu bu? Bir hastası mı varmış nedir? Şöyle bir aklım dolastı. Al adamı yanına, yirmi dört saatte işi tamam.. Sonra yemlini hatırladım. Glt be adam, dedim, glt başkasına sor. Bana sorma!»

Bizim piyasanın maşallahı var abi, iş çok!.. Ama ne çare!

Baha ORAL

Tedbir!

— Kocam yılbaşını gazinoda geçirmeye hazırlanıyor!

Hele sizler...

GECE evde oturuyorum. Dışarda, karanlıkları yırtan bir çığlık, acayip bir çığlık, koro halinde yükseliyor. Gözlerim, ampulün döktüğü ışıklardan, dışarıya, siyahı sokağa çevriliyor.. Kaldırımında, on sekiz, on dokuz yaşlarında, ev kaçını beş altı genç, ellerini ağızlarına huni yapmış bağırtıyorlar.

Pek temiz, pek nezih bir sokaktan geçiyorum. İki geçeli kaldırımlara serpilmiş yedi sekiz genç, elleri ve ağızlarıyla, sokağı, oradan geçmek isteyen kadın ve kızı sırat köprüsü yapmışlar. Kıldan ince, kılıçtan keskin.

Yirmi dokuz Ekim gecesi, Beyoğlunu cehenneme çevirenler de bunlar, Altı-Yedi Eylülde İstanbul'u yağma edenler de...

Geçenlerde gazetelerde okuduk; bir Gençlik bakanlığı kuruluyormuş galiba.

Ne olacak bunların istikbali diye kaygılanıp duruyorduk biz de... Hele şükür hele şükür âvâre çocukların «hâl» ine bir bakan bulmacakmış..

Tez, bez

ADALET Partisiyle, C. H. P. karma hükûmetine ait yorumları haftalık bir siyasi dergide okuyordum. Derginin yoruncusu, A. P. meclis grubunda, karardan önce çok çetin tartışmalar geçtiğini, ortada, bir kaç tez bulmadığını izah ediyordu.

Sonra sayfaları çevirip C.H. P. ne ait yoruma bir göz attım. A. P. indeki bir çok teze karşılık, C. H. P. grubunun bir tane olsun tezi yok.

Ankara'da seçimleri kaybeden Hasan Tez'e, işte o zaman yandım!

Numaracılar

HER gün değilse bile, gün aşırı gazetelerde her halde okuyorsunuzdur.

«Kurucular, iki numaralı D. P. nin dilekçesini ilgililere verdiler.»

«Kurucular, üç numaralı D. P. nin dilekçesini ilgililere verdiler.»

«Dört numaralı D. P. nin kuruluş hazırlıkları yapılıyor» v.s. gibi.

Eeee ne yapalım yani kardeşim. Politika, numara demektir işte...

Tavsiye

VAKIFLAR dairesine kâtip mi olmak istiyorsunuz, sizden istenecek belgelerin başında askerlik terhis teskereniz gelir.

Bir müesseseye daktilo mu olacaksınız, gösterin askerliğinizi yaptığınıza dair vesikamızı...

Bir daireye kapıcı mı lâzım? Askerliğini yapmış olanlar, kuyruğa girmelidirler.

Bütün iş kollarında durum budur.

Haa, askerliğini henüz yapmayıp da, bir iş peşinde koşan gençlere, terhis teskeresi istemeyen bir iş kolu tavsiye edelim, hem tahsil mahsil de aramazlar. Parası da çoktur. Söyliyelim: Sporcu olsunlar.

Vürütem seni.

MEMLEKETTE bir işçi yürüyüşüdür gidiyor. Sakallı, sakalsız, yalınayak, takunyalı. Ankara'da, İzmir'de, Zonguldak'ta.

Gazeteler, yürüyüş yapanların fotoğraflarıyla dolu, dillerde yürüyüş yapanların hikâyeleri.

Nedir, ne oluyor, ne var ortada kuzum.

Kaderimiz bizim, galiba bu: İşler yürümez, işçiler yürür.

Orantılı

«Hayatta başarılar tesadüflerle mi olur, yoksa çalışmayla mı» konusunda Erenköy Kız Lisesiyle, Haydarpaşa Erkek Lisesi öğrencileri arasında yapılan bir münazarayı, «Hayatta başarılar, tesadüflerle olur» tezini savunan Erenköy Kız Lisesi ekibi kazanmış.

Geçen yıllardan birinde, Türkiye'ye gelen bir Amerikalı uzman da, vaziyetimize bir bakmış ve işi kısaca kesirip atmıştı: «Siz Türkler tesadüfen yaşıyorsunuz».

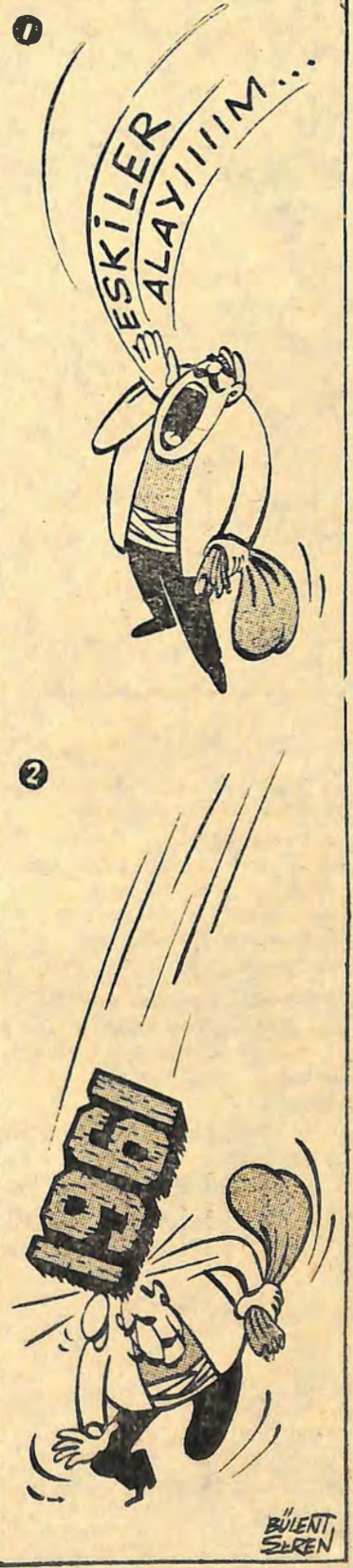
Lâmu cimi yok. Tesadüfen yaşanan bir memlekette, başarıları da tesadüflerle olur.

Veni ders

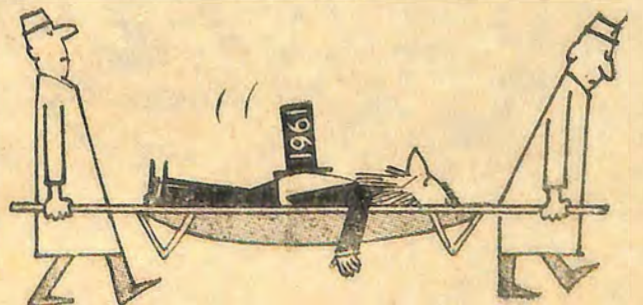
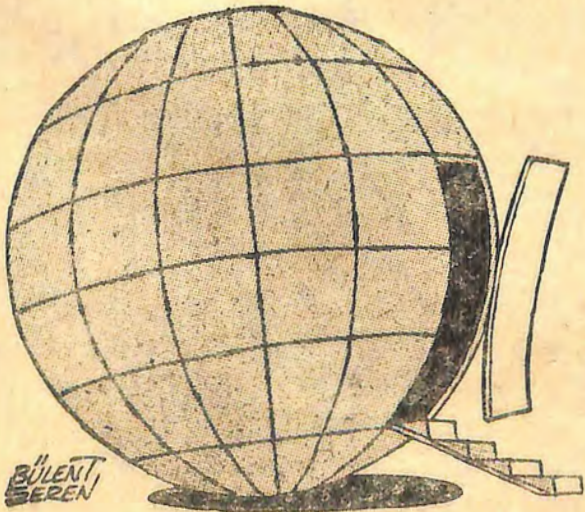
BİR gazete, meslek okullarında, öğrencilere, evlenmeden önceki ve evlenmeden sonraki devrelere ait dersler okutulacağı haberini veriyor.

Bu eğitim programını düzenleyecekler boş yere zahmet etmesinler. Zira seksoloji kitapları, aşk romanları ve filmlerden öğrenciler, yeteri kadar bilgi alıp yararlanıyorlar. Şu anda yapılacak bir sınavda hepsinin onar numara alacaklarına biz, kalıbımızı basarız.

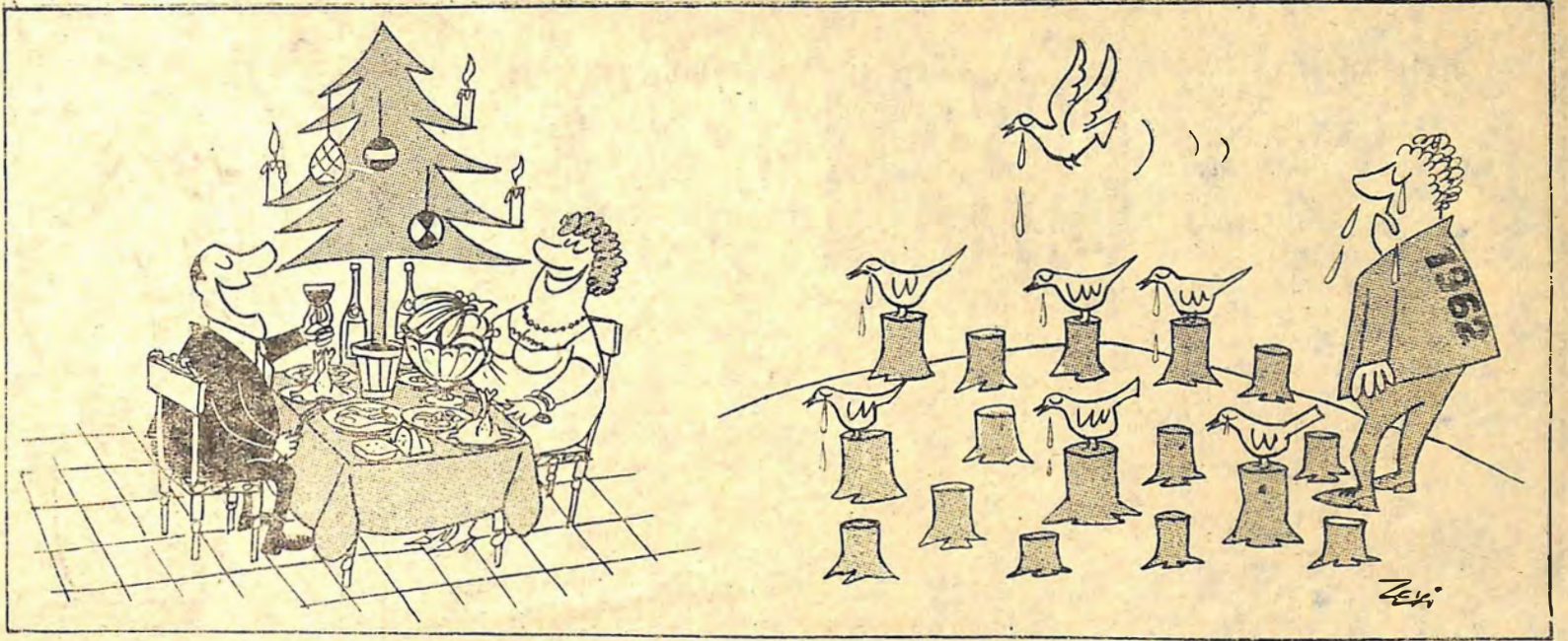
Yaşar ÖZEN

YAZISIZ

YAZISIZ

Gülenler

Ağlayanlar!

Sosyete!

Bay O. ve karısı yüksek sosyetenin oturduğu bir semte taşınmışlardı artık... Bir akşam misafirleri ile otururken konu Mozart'a geldi; Bayan O. atıldı: — Aa evet geçen gün Mozart'ları ben de gördüm. Beş numaralı otobüsle plaja gidiyorlardı...

Ortalıkta fena bir sessizlik oldu. Bay O. karısını azarladı:

— Bilmediğin konularda konuşma diye sana tembih etmedim miydi?..

— Yanlış bir şey mi söyledim kocacığım?

— Elbette; beş numaralı otobüs plaj tarafına değil, tam aksi istikamete gider.

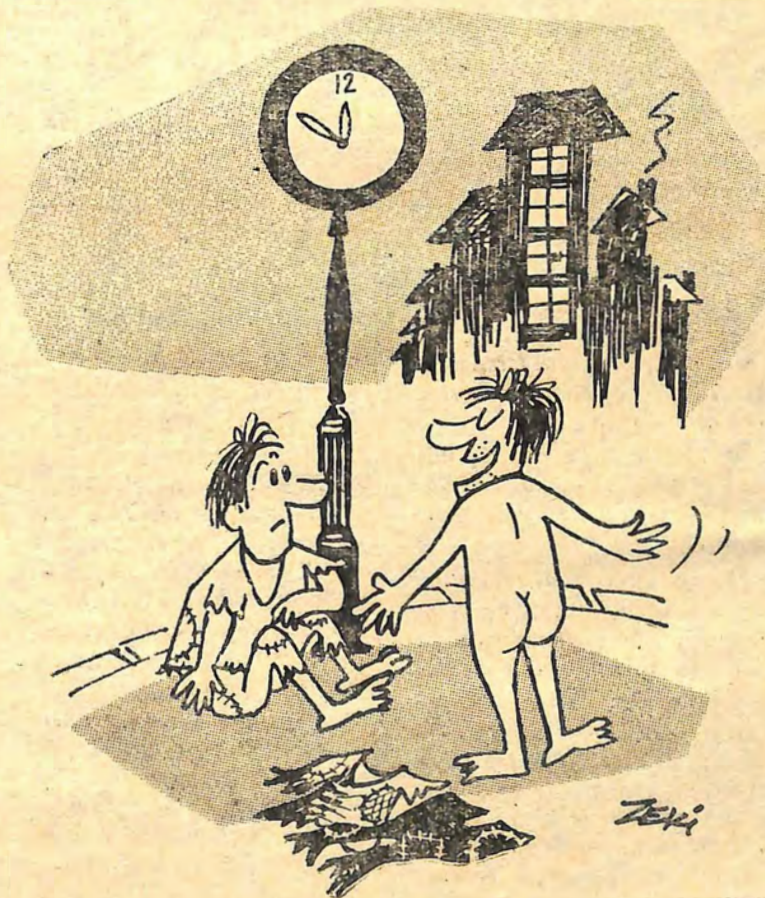
İlk aşk

İki nişanlı kırlarda dolaşıyorlardı; delikanlı sordu:

— Sevgilim, sen de benim gibi hissediyorsun değil mi? İlk aşk en kuvvetli aştır ve ilk aşkın yerini diğerleri hiçbir zaman dolduramaz...

Genç kız cevap verdi:

— Belki öyledir canım, ama ben sana rastladığım için çok nesudum...

— Seni bilmem ama, ben bu eski elbiselerle yeni yılı kutlayamam!

Kibar hırsız!

Cıvarda kibar ve yakışıklı bir hırsız türemişti. Üstüste soygunlar oluyordu. O akşam da bu tıktırılar duyan Fatoş kocası Salm'ı uyandırdı:

— Efendi, sesler duyulurum, galiba şu kibar hırsız bizim eve girdi.

Salm uyandırılmaktan öfkelenildi:

— Kiinse yok, haydi uyu koca budala...

Bu laf üzerine odadaki gardrobun kapısı açılıp bir baş uzandı:

— Bayan haklı, derhal bu kaba konuşmanızdan dolayı kendisinden özür dileyiniz.

Şahit!

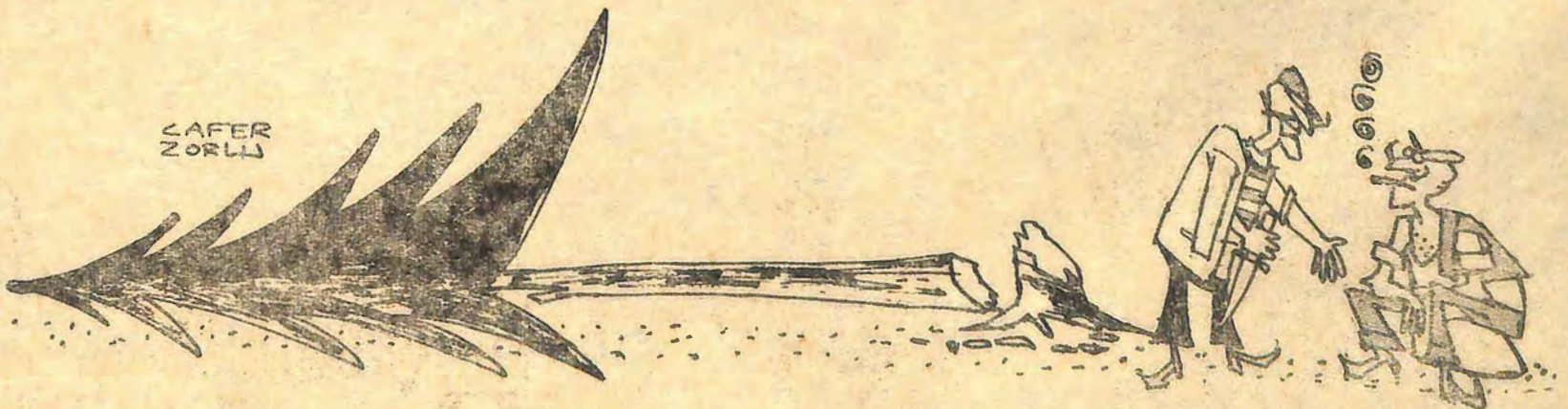
Perişan kılıklı şahit hâkimin huzuruna çıkarılmıştı. Hâkim mutad suali sordu:

— Doğru söyleyeceğinize yemin ediyor musunuz?

— Evet hâkim bey, yemin ediyorum!..

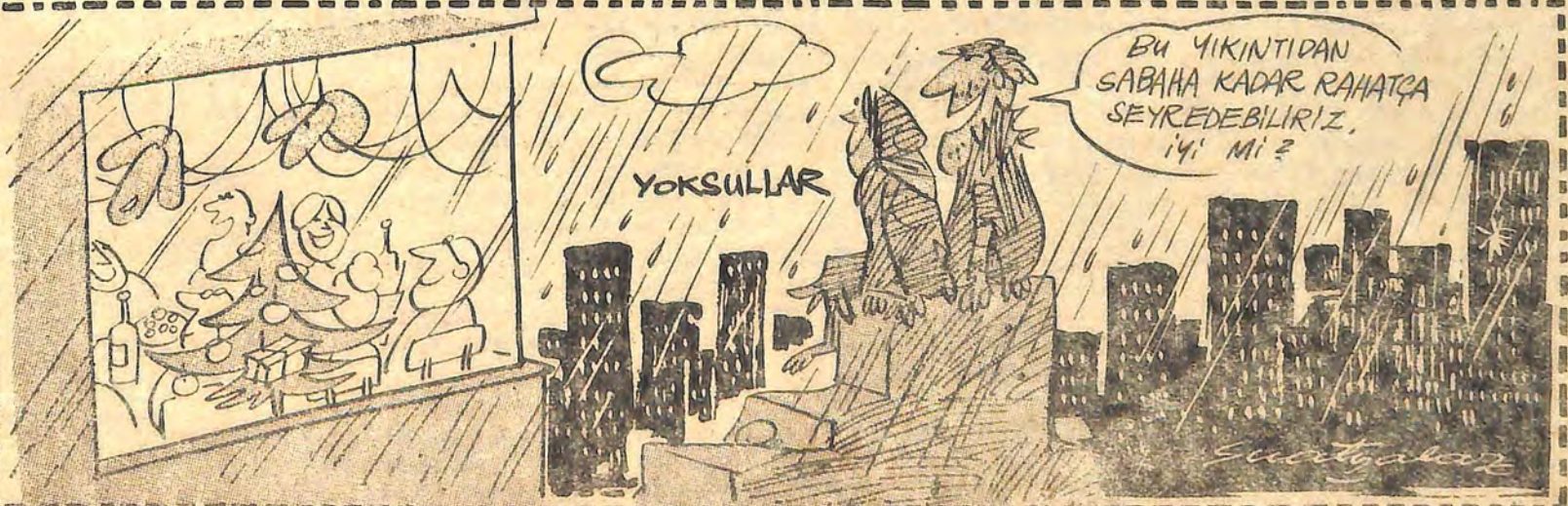
— Eğer yalan söylersen ne olur biliyor musun?

— Evet hâkim bey, bizim taraf kazanır...

— Beş on para için adam öldürüp te içeri girmeye ne lüzum var ağa?!...

YILBAŞINDA KİMLER NASIL SEVİNDİRİLİR? SUAT YALAZ

SABAHLEYİN kahvaltı ederken Bayan Nadya kocası Niki'nin yüzüne dikkatle baktı:

— Bugün sana ne oldu? Betin benzin niçin bu kadar sarı?

Niki hayret etti:

— Benim benzim sarı mı? Ne münasebet?

Kadın bu cevap üzerine her nedense kızdı. Bağırarak:

— Münasebete filân aklım ermez... A... Aman... dedi. Sana «Betin benzim sarı!» diyorum, işte o kadar!

— Peki, peki karıcığım. Boş yere sinirlenme. Senin güzel hatrın için bundan sonra sararıp solnmağa gayret ederim.

Ertesi sabah kadını yine sinirliydü.

— Sen gene sarıydın bugün... Hem sadece sarı da değil. Şöyle bir yeşilimsi, mavimtrak rengin var.

— Dün aynaya baktım, kendimde bir fevkalâdelik görmedim ama ya.

Kadın ökçesini asabiyetle yere vurdu:

— Eh, mademki benim sözüme inanmıyor da aynaya itimat ediyorsun, o halde beni boşa da aynayla evlen. Sabahleyin kahveni aynaya pişirt. Geceleri aynayı öp. Aynanın koluna girip sinemaya git!

— Bir doktor mu, çağırırsak dersin, ne yapsak? Fakat doktorlara da güvenemiyorum. İçlerinde şarlatanlar var.

— Geçen sene beni tedavi eden adamcağızı çağırırız. Gayet bilgili, namuslu bir zattır.

Öğleden sonra doktor geldi:

— Günaydın Bayan Nadya! Mektubunuzu aldım. Bayın tedavisine şimdi hemen başlıyorum! Soyunuz paşam! Hah şöyle! Hızlı nefes alınız. Daha hızlı. Öksürük! Vay vay vay vaaay! Dilinizi çıkarın bakayım. Müthiş, müthiş. Size bugünden sonra içki yasak. Ne içiyorsunuz?

— Rakı, votka, şampanya, likör.

— Rakı ile votka kullanmanız caiz değil. Şampanyayı terkedin. Liköre gelince likörün katresi haram.

— E, ne içeceğiz?

— Limonata, su, gazoz.

— Canım efendim, bunları içmekte ne zevk var?

— Ha... Siz kendinize zevk mi arıyorsunuz? Öyleyse bundan sonra mânevî zevkler arayın: İlim, felsefe, güzel sanatlar.

★

— Sen bu gece uyurken iki kere öksürdün, üç kere aksırdın.

— Deme yahtı. Peki bundan niçin benim haberim yok?

— Uyuyordun da ondan haberin yok. Doktoru çağıralım.

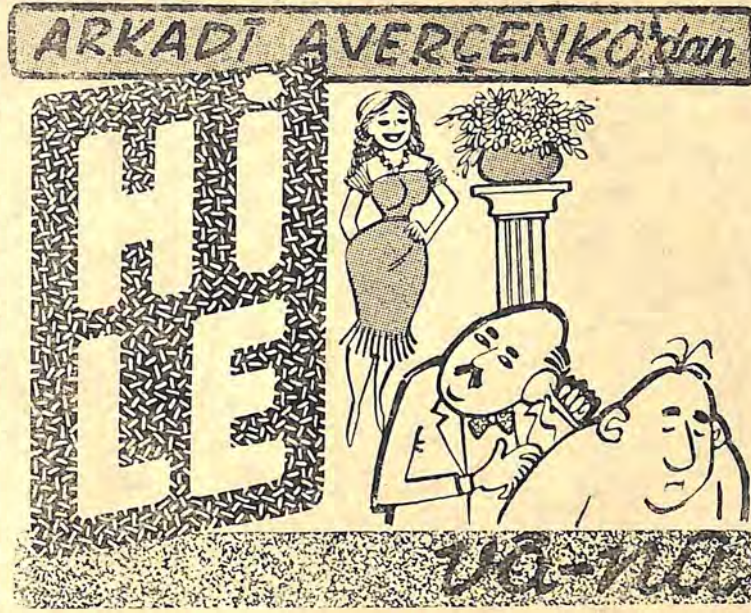
— İstemez, efendim. Eş dost, bütün tanıdıklar beni fevkalâde sıhhatli buluyorlar.

— Öyleyse bu evden pilını pırtını topla; dostunun, ahpabının yanına taşın.

— Peki, peki. Anlaşıldı. Doktora haber gönder.

Doktor geldi ve Bay Niki'yi yendi muayene etti.

— Bugünden tezi yok; tütünü terk etmeli.

Bir hafta sonra doktor, Bay Niki'yi tekrar muayeneden geçiriyordu:

— Soyunuz bakalım? Bu ne? Müthiş, müthiş! Süper müthiş.. Edhaş! Sinirlerinizin hali berbat. Uykusuz mu kalıyorsunuz, nedir? Akşamları yatağa saat kaçta yatıyorsunuz?

— Kulüpten döner dönmez: Üçte, dörtte.

Nadya söze karıştı:

— Kulübe gidip kumar oynuyor da...

— Olur iş değil... Kumar oynamak sizin bakımınızdan tam intihardır. Ölmek ister misiniz?

— Ne münasebet!

— Öyleyse bugünden tezi yok, kumarı mumarı terkedeceksiniz. Bundan sonra kulübe adım atmak yok.

★

Doktor, Bay Niki'yi gene evirdi, çevirdi. Sirtına tık tık vurdu. Omuz başlarına kalem ucuyla bastırdı. Hem galiba çimdikledi.

— Of, of!

— Ne o?

— Acıyor.

— Acıyor mu? Ne diyorsunuz? Acıyor ha? Allah Allah! Gördünüz mü? Demedim mi ben size? Sinirleriniz bozuk efendim sizin, sinirleriniz bozuk. Yatırtmak lâzım. Musikiden hoşlanır mısınız?

— Cazbanttan hoşlanırım.

— Ne cazbantı? Cazı musiki faslına mı sokuyorsunuz yoksa? Sizi tedavi için hakikaten ruhu okşayan yüksek bir musiki lâzım. Dur bakayım, dur. Aklıma birşeyler geliyor gibi. Hah, buldum. Yakında Wagner operalarının serisi başlıyor. Derhal bilet tedarik edin.

— Aman Allah rızası için etmeyin, eylemeyin. Wagner'in gürültüsüne, patirtisine dayanamam.

— Edersiniz, azızım, korkmayın. Mademki cazın davuluyla saksofonundan hoşlanıyorsunuz o halde biraz dışınız sıkacak olursanız Wagner'e de tahammül etmeniz mümkündür.

— Rica ederim, beni biraz daha dikkatlice muayene edin. Belki bir operetle filân tedavim mümkündür.

İllâki Wagner farz değil a... Hem at canbazına gitsem fena mı?

Doktor muayeneyi tekrarladı:

— Bu hastalık öyle bir hastalık ki Wagner'siz önüne geçilmez. Aksi takdirde, meselâ romantizmaya öksürük hâpı vermiş kadar yanlışlık yaparız.

★

Günün birinde doktor gene hastasını muayeneden geçirdi.

— Bu serer vaziyet vanım! dedi.

— Gene ne var Allanaşkana? Gene ne oldu? Benı neyecana ugratmayın. Nem varsa haber verin, bileyim.

— Otomobil almanız lâzım... Bu ihtiyaca ilimde «mekanotropi» derler. Derhal bir lüks otomobil alarak gönül rahatlığıyla gezmeğe başlamalısınız.

— Eyvahlar olsun. Kuzum doktor, bari lüksünden vazgeçin de bir kullanılmış Ford'a fuan razı olun.

— Benim öyle şeylere aklım ermez. Sizi ancak lüks otomobille tedavi edebilirim. İsterseniz başka bir bekime başvurun. Allah vere bisikletle tedavinize muvaffak olsun. Fakat benim buna aklım ermez.

Doktor kapıyı vurup gitti. Karısı Niki'ye:

— Üzülme canımı, dedi. Elden düşme bir lüks otomobil ediniriz, olur biter.

★

Bir ilkbahar günüydü.

Bay Niki öğle uykusuna yattı, fakat uyuyamadı. Beyninde bin türlü hastalıklar, salgınlar geçit resmi yapıyordu. Kalktı, giyindi; karısının oturduğu odaya doğru mahzun mahzun yürüdü. Lâkin karısıyla bir erkeğin konuştuğunu duyarak, oda kapısı önünde durdu ve dinledi.

— Bu işin de üstesinden gelmelisiniz, doktor.

— Aman bayan? Nasıl olur? Bu kadarı da kâfi artık. Herşeyin bir derecesi, bir kararı var.

— Ben derece merece bilmem. Yeşil bir oda takımı lâzım bana. Anladınız mı? Ne yapıp yapıp şu işi becerin, bari herşey tamam olsun.

Bir tek kırmızı kadife salonumuz var. Ondan da gık artık.

— Saçmalıyorsunuz.

— Allahaşkına bir yalan daha uydurun, ne olur? Meselâ «Kırmızı renk ziyanlıdır, halbuki yeşilin şöyle böyle faydaları var, damarlarda kan akımını kolaylaştırır...» falan filân...

— Bu kadar ileri varırsanız şimdiye kadar elde ettiğimiz başarılar hiçe gider. Otomobil meselesinde az daha yakayı ele veriyorduk. İş çıkırlırsa rezil oluruz. İlk önceleri kocanıza yaptırdığınız şeyler akla yakındı: Sigara içmemek, içki kullanmamak, kumarda heyecanlanmamak... Bunlar akla yakın şeyler. Lâkin Wagner meselesi, otomobil, sonra bu yeşil oda... Artık kepezeliğin bu derecesi de olmaz.

— Pekâlâ öyleyse... Yalnız şu yeşil salon meselesini halledin. Başka istediğim kalmıyacak.

— Namus sözü mü?

— Paroldonör!

★

Bu konuşma üzerine Bayan Nadya ile doktor, Bay Niki'yi aramak üzere yatak odasına gittiler. Adam orada degudi. Aradılar ve onu kırmızı salonda buldular.

Bir koltuğa oturmuş, kocaman bir şişe konyayı gırtlğından yakalamış, hıkr hıkr sineye çekiyordu. Masanın üzerinde bir yığın sigara ve sigar vardı. Oturduğu köşe tütün dumanından bulutlu gibiydi.

Göz kırparak sarhoş ağzıyla:

— Doktor, merhaba! dedi. Kırmızı renk pek hoşuma gidiyor da biraz çakıştırıyorum. Buradaki hava hacmini elverişli bulduğumdan etrafta beyaz bulutlar yarattım. Hah, hah, hah! Dostlarınız arasında otomobil almağa talip varsa elimin altında mükemmel bir marka var. Anıyacağınız, Kulübe gitmek için para lâzım. Lâkin bu gecelik kumar parasını nereden tedarik etmeli, bilmem ki... Ha, o da aklıma geldi: Wagner operalarının biletlerini okuturun. Hah, hah, hah... Azizim doktor. Demek böyle ha? Sizinle bundan sonra görüşmeyeceğiz, öyle mi? Vah vah! Buna çok müteessifim, ne çare kader!

Çeviren : Vâ-Nû

Bir YILBAŞI GECESİ
YAZAN: PEYAMİ SAFA
Çizen: BÜLENT SEREN
22

SARMAŞIK'LA ADAM, BİRAZ EVVEL ADAMIN SEVİN'LE OTURDUĞU MASAYA GİTTİLER... ADAM SARMASIK'IN ÇANTASINI TAMİRE UĞRAŞIYORDU...

CANTA TAMİRİ BİTİNCE ADAM UZAKLAŞTI... SARMASIK TA KALKARAK BİZİM YANIMIZA DOĞRU YÜRÜDÜ...

SARMAŞIK YANIMIZA OTURUNCA OLANLARI ANLATTI.

AKŞAM YEMEĞİNİ DE BERABER YEMEMİZİ TEKLİF ETTİ. SİZ TANIYORSUNUZ ONU GALİBA, SEVİN HANIM, NASIL, ÇAPKIN MIDIR?..

VAPURDAKİ MACERA AŞAĞI YUKARI BÜYDÜ. ÜST TARAFI KONUŞMAYA DEĞMEZ. İSTANBULA GELİNCEYE KADAR SEVİN, İKİ DEFA ANLASILMAZ HUYSUZLUKLAR ETTİ. BAZI ANLAR ÇOK NEŞELİ, BAZAN DA SEBEPSİZ DARGIN VE MAHZUN GÖRÜNÜYORDU... İSTANBUL'A GELİNCE VAPURDA AYRILACAKTIK. RIHTIMA BERABER İNMEK İSTEMİYORDU. ERTEST GÜN BEYOĞLUNDA BİR PASTACIDA BULUŞACAKTIK..

OLUR SEVGİLİM, AMA SEN DE ÇOK BEKLETME BENİ... NE KADAR SABIRSIZLANACAĞIMI TAHMİN EDEMEZSİN...

VAPURDAN İNİNCE SARMASIK'I, TARLABASINDAKİ EVİNE KADAR GÖTÜRDÜM.

ERTEST GÜN, SEVİN'LE RANDEVULAŞTIĞIMIZ PASTAHANEYE DAMLADIM TABİT... FAKAT !..

SEVİN GELMEMİŞTİ. PASTAHANEDEN ÇIKINCA TARLABASINA YOLLANDIM. ALLAHTAN SARMASIK EVİNDEYDİ. ÇILDIRIYORDIM YOKSA!

OOO, GEL BAKALIM... HALİN BİR TUHAF SENTİN. KACIRDIN MI SEVGİLİNİ?..

HEM DE NASIL... İNTİHAR ETMEDİĞİME PİSMANIM ŞİMDİ ONSUZ YAŞAYAMAM ARTIK BEN.. BULAMAYIZ DA... ADRESİNİ BİLMİYORUM. SOKAK SOKAK DOLAŞAMAYIZ KI...

DEME!

DEVAMI VAR

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 4 —

İnsanlar, bir kenara çekilip yalnız kalınca, başını iki avucunun arasına alınca, daha iyi farkediyor. Evvelce kavrayamadığı noktaları daha etraflı görüyor.

Hiç şüphe yok ve muhakkak... Tayfur'un halinde büyük değişiklik var Hem az, buz değil, adamaklılı...

Deliller kaç tane:

20 gündür, Pasa'daki terzi Madam Eleni'ye uğradığı yok.

Güya, Fehim Paşanın adamları şüphelenmişler, hanımlar, beyler buluyorlar diye haber vermişler. Fehim Paşa, en gözü açıklardan iki hafiyeyi, Haçopulo Pasajına, gözcü olarak koymuş. Bir bey girdiği dakika, terzihaneyi basacaklarmış; beyi yaka paça götüreceklermiş, hanımı da sürgüne süreceklermiş.

Tayfur Bey, evvelki perşembe günü, beni Vapillon'un önünden çevirip Pazar Alman'a götürmüş, aynalı dolaplara bakmak bahanesiyle, tenha ve loş mobilya dairesine sokmuştu; bu basılma korkusunu söylemişti...

Hepsinin kendi uydurması olduğu ağızdan dökülüyordu.

Bir iki ay evvel, Adadan veya Ayatefanostan mektuplar gönderirdi. Şehir içindeki postahaneler, kapalı zarf kabul etmediğinden, Adalara ve Ayastefanosa kadar adam yollamak külfetine katlanıyordu.

13 gündür yüzünü görmedim, 20 gündür iki çift lakırdı edemedik. Mektubunu geçtim, bir kartpostal olsun yazamıyor mu? Köprüdeki şekerci İsmail ağaya bir haber bırakamıyor mu?

Onu, en son, evvelki pazar, Fenerde görmüştüm. O gün, enikonu acayıptı; her zamankinden büsbütün başka idi.

Rengi uçukça görünüyordu amma hiç rahatsızsa benzemiyordu.

Halk dağılmaya başladığı anlarda göründü. İki tur yapar yapmaz, dörtnala kayboldu.

Şimdi, iyice farkına varıyorum. Başile selâm verişinde, bakışında bile bir başkalık vardı.

★

Gecenin yarısı... Evdekiler hep yattılar. Gözüme uyku girmiyor. (Zavalı Necdet) i bitireyim diyorum, bir satır okuyamıyorum; kitap kaç gündür kanapelerin arkasında sürükleniyor.

Lâmbayı komodinin üstüne koydum, yatağa uzandım, romanı elime aldım.

Büktüğüm yeri kaybetmişim; nereye kadar okuduğumu bilmiyorum.

Gelişi güzel açtım; 40, 50 sahife kadar okudum galiba. Bir cümlesi, bir kelimesi hatırımda yok.

Aklımda, gözümün önünde hep Tayfur.

Şu satırları yazarken, aşağıdaki küçük odadan, eniştemin horultuları geliyor.

Bu akşam mehtap ne güzel.

Şeytan diyor ki: O pembe maşlahını giy, yokuş aşağı in, fayton, muhacir arabası, paraşol, ne olursa olsun, bir araba bul: Kuyubasına kadar git, arabacıya bir meci diye bahşış verip köşkten içeri sok, Tayfur'u kapıya kadar çağır. Muammanın sebebini sor.

Kabahat mi?... Hinzırı seviyorum!

Bu gece beni uyku tutmuyor ve tutmayacak. Deli gibi bahçeye kadar çıkmışken gene gerisin geriye döndüm.

Köşkün selâmlık bölümünde oturan ev sahibinin kazları, bağırmağa başlamıştı. Karabaş havlıyordu.

Her tarafta lâmbalar sönmüş, herkes uykuya varmış. Şu dakika, Acıbademde benden başka uyanık kimse olmadığına yemin ederim.

Ne rahat, ne mesut, ne talihli adamlar...

Bu gece hiç uyuyamayacağım.

Yazı yazmak, hayatımı anlatmak, kalbimi dökmek ihtiyacile yanıyorum.

★

Hayatta, hiç gün görmiyen bir zavallıyım.

Daha on yaşında yokken, annem

yatağa düşmüştü. On iki yaşında, üvey ana eline kalmış bir öksüzdüm.

Kocaya vardığım günden itibaren büsbütün biçare oldum.

Evlendiğim zaman, çok gençtim, âdeta çocuktum. O kadar gülbüz, sıhhatli, neşeli idim ki, beni kim görse şaşırı: (Aman ne güzel, ne fındık kurdu, ne şen kızcağız, insanın canına sokacağı geliyor!) diye ağzı açık kalırdı.

Görücüye ya iki kere çıkmıştım, ya üç kere. O da üvey anamın iş güzarlığı.

Daha geliri köşesine oturacak çağda değildim amma o zamanlar, on dört, on beş yaşındaki kızların gelin olduğu çok vakiydi.

16 yaşına henüz basmıştım. Daha bekleyip evde mi kalacaksın? diyorlardı.

Günün birinde iki görücü hanım geldi. Pek kibar ailedenmişler diye evdekiler birbirine girdi.

Beni istedikleri delikanlı, eski vüzeradan Talha paşanın torunu imiş; pederi merhummuş. Kendisi Hazinei hassada kâtipmiş; istikbali parlakmış, kaç tane iradı, akarı varmış.

Üvey anamla fettan ablası, babamı da, dayımı da kandırıyorlar, kızının başına cennet kuşu kondur diyorlardı.

Benden başka evlâdı olmadığı için, babam beni çok severdi.

— Çocuk mu oluyorsunuz, daha kız kaç yaşında? Hazırlık, mazırlık ta lâzım. Hasekideki dükkânla arsanın hissesini ayırtırdan... diye sakalını kaşırken, üvey anamla ablası, ağzını kapatıyordu:

— İlâhi Mazlûm bey, size olmuş olacak. Kızcağızı, kız kurusu mu yapacaksınız? Ben on ikisini bitirdim, on üçüne basarken köşeye o-

turdum. Hemşire dersin hakeza... Rahmetli validesini de uzaktan tarıyım. Hatun, vallahi on dördünde yoktu. Hem efendim, damat tarafı kibar kimseler, gözleri tok; hiç bir şey istemiyorlar; gelin odası, yatak takımı, hepsini yapacaklar, galiba ağırlık ta verecekler. Kızı, kolundun tutup cırlı çıplak alacaklar da gene düştünüyorsun.

Hülâsa, babamı razı ettiler.

O zaman, Aksarayda otururduk.

Sultan Aziz mensuplarından olan merhum kainpederimin, Beşiktaş civarında, Muradiyedeki konağına gelin gidiyordum.

Beni alan adamın yüzünü değil, fotoğrafını bile görmemiştım.

Kocam, düğün günü koltuğa sarhoş girdi, sendeliyordu. Parayı serperken, Raci paşanın harem ağasına tutunmasa, yere yuvarlanacaktı...

Düğün halkı; (Güveyin haline baksanıza!) diye onu gösterip, kıs kıs güliyorlar. Ben, beynimden vurulmuşa dönmüş, kendimi zor tutuyorum, oracıkta düşüp ölüversem de kurtulsam! diye dua ediyorum.

Etrafımı almışlar:

— «Rahmetli pederi, oğlunun cemiyetini görmeği pek arzu ederdi de... Onu hatırladı, efkârlandı da... Esasen mahcup ve cahil çocuk; sıkılganlığından iki kadehcik konyak ta attıysa, alışık olmadığı için...» diye beni oyalamaya çalışıyorlardı...

Gece olmuş, yatsılar okunmuş, daha damat bey gelmemişti.

Ev halkı birbirlerine bakışıyorlar, söyleyecek söz bulamıyorlar.

Başımda tel duvağım, ağlamaktan gözlerim yumruk gibi, köşe bucağa kaçıyor, harap oluyor, kendini kemiriyordum.

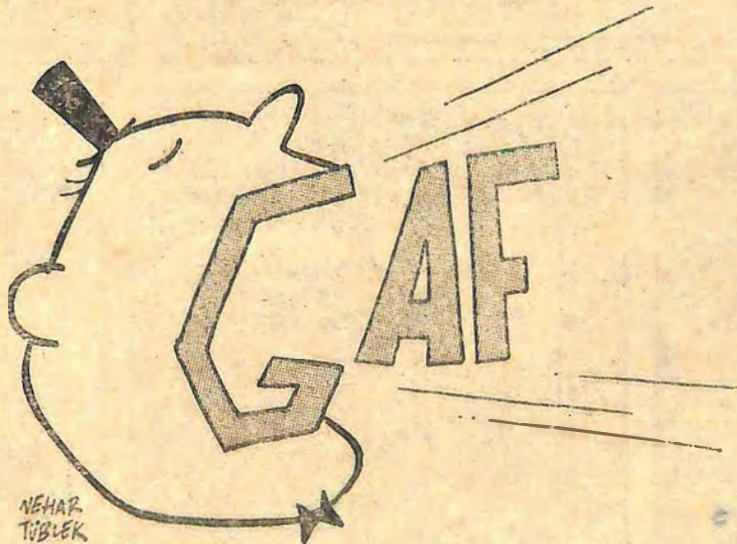
Bu münasebetsizliği tevîl edecek kimsede kudret kalmamıştı. Yanıma yaklaşamıyor gibiydiler. Diyecek, lâf, gösterilecek mazeret yoktu ki...

Bir çok ağızlar da dedikodular, şayialar.

Kimi: «Galiba gelini beğenmedi» diye yanındakine fısılıyor, kimi: «Acaba haşkasına mı gönü var?» diye dudak büküyor, kimi de: «Bir kantocu kızı seviyor diyorlardı ya, bak doğru imiş!» gibi türlü türlü lâflar mırıldanıyor.

Bunların hepsini kulaklarımla işidiyorum, eriyordum.

(Devamı var)

Politikacıların ağzından «Af» düşüyor... (Gazeteler)

KOMİSER OSMAN

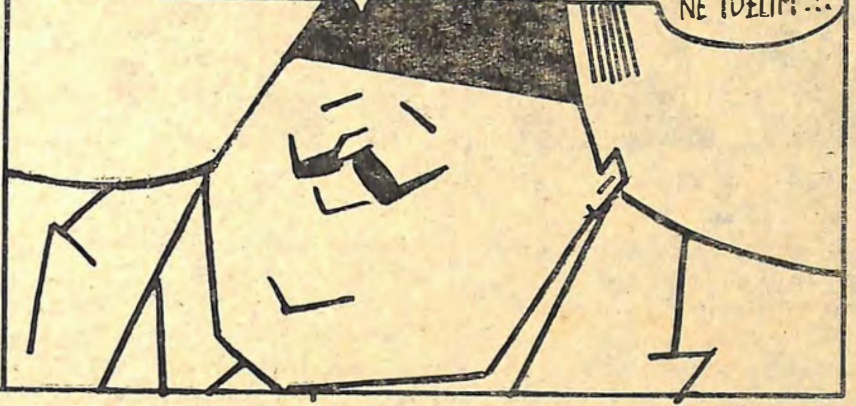

İBRAHİM SELÇUK

ZENGİN ROLÜNDE PİYASA ÇIKAN KOMİSER OSMAN, EVLENMEK İSTEDİĞİNİ ETRAFA YAYAR.

DÜĞÜN GECEŞİ HIRSIZLARINI BU YOLDAN ELE GEÇİRECEĞİNİ UMMAKTADIR...

ENVER MİYAZI BEYFENDİ, ZATI ÂLİNİZ DE BU HUSUSTA, YANİ EVLENME HUSUSUNDA, MÜŞKÜLÂTA UĞRADIĞINIZDAN ŞİKÂYETTE BULUNURSANIZ BİZ FAKİR-İ PÜR TAKSİRLER NE İDELEM!!

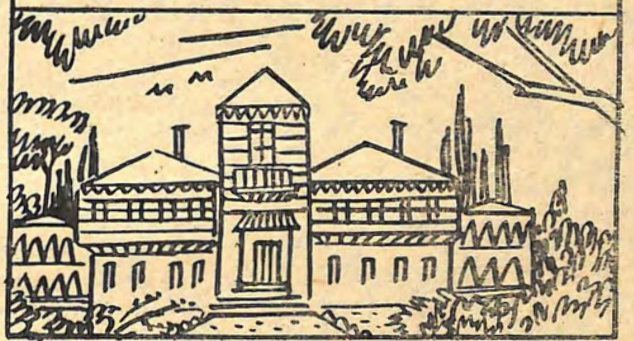
MASALLAH, KELLİ FELLİSİNİZ, PARA BABAYINIZ. SİZİN GİBİSİNİN BİR İŞARETİNE BİN HURİ KOSAR. İM. REDİN BENDENİZ...

KALK REFİK HÜSNÜ! BU ADAM ASABIMI BOZDU. GİDELMİ BURADAN!

KOMİSER OSMAN BİR ARKADAŞININ KONAĞINA YERLEŞMİŞTİ. BURAYA GELİP GİDEN BOHÇACI KADINLARIN HADDİ HESABI YOKTU... FAKAT HİÇ BİRİNİ OSMANIN GÖZÜ TUTMAMIŞTI.

KOMSERİM BU KADAR İNSAN. GELİYOR GİDİYOR. HİÇ BİRİNİ GÖZÜNÜZ TUTMUYOR.

YILLARDIR BU MESLEKTE İNSAN SARRAFI KESİLDİK DÜĞÜN GECEŞİ VAKALARINI DA TETKİK ETTİM. BOHÇACI KADINLARIN TARİFİ DEĞİŞİK, FAKAT GELİNLERİN TARİFİNDE UYGUN TARAF-LAR VAR.

BUNDAN ŞU NETİCE ÇIKIYOR: ARACILAR DEĞİŞİK KİMLER. FAKAT, MUHTELİF HADİSELERDEKİ GELİN AYNİ KADIN. BU HATUNA UYGUN TARİFİ YAPACAK BOHÇACI KADINI BEKLEYİRİM... SANA BU HADİSELERDEN BİRİNİ, ALİ BEYİN BAŞINA GELENİ ANLATAYIM.

ALİ BEY NAMINDAKİ ZATI, HASENE KADIN DİYE ANILAN BİR BOHÇACI EVLENDİRİR...

MERAK ETMEYİN ALİ BEY, BEN SİZE UMDUĞUNUZDAN ALÂ BİR KIZ BULACAĞIM.

HASENE KADIN BEN YAŞLI BİR ADAMIM.

ÜSTELİK GÜZELLİKTE DE HASENİM YOKTUR. ONA GÖRE DENGİMİZ OLSUN BİRAZ...

SİZ BANA BIRAKIN ALİ BEY! PARANIN YÜZÜ SIKAKTIR. AHU GÖLLÜ, FİLİZ ENDAMLİ BİR DİLBER DÜŞÜNÜYORUM BEN.

NİHAİYET ALİ BEY, HASENE KADININ BULDUĞU, MEHPEYKER ADINDAKİ GENÇ BİR KIZLA EVLENİR...

MASALLAH! BU NE GÖZLER. BU NE DURU BİR TEN!

EFENDİM, İLTİFAT BU YURUYORLAR.

DEVAMI VAR

— 22 —

Sevişmek de artık zevk veren veya dertlerini unutturan bir şey olmaktan çıkmıştı. İnsanın vücudunu sevdiği birine vermesi için, bu vücuttan hoşlanmaması lâzımdı. Yoksa kendini çirkin bir yabancı gibi görürken, böyle bir vücudu sevdiğin insana vermek utançtan başka bir his uyandırmaz...

Sonra Barbara doğum yapmak için hastahaneye gitti ve bir gece içerisinde herşey değişti.

Hastahaneden çıkınca Mac'ın bulduğu iki odalı apartmana yerleştiler. Barbara, tahsilini filân bir tarafa bırakıp, burayı hakiki bir yuva haline getirmeğe çalıştı. Evi temizliyor, bebeğin mamasını yapıyor, Mac'ın elbiselerini ütücüye götürüyordu. Tırnaklarını boyuyor, ince kalmak için fazla yemiyor, mecmualardan Mac'ın hoşuna giden ve fazla pahalıya çıkmayan yemeklerin tarifelerini kesiyordu. Noel'de ilk defa New York'a dönüp, genç adamın babasının evinde kaldılar. Barbara, Mac ve Hillary, genç adamın duvarları liseden kalma resimlerle dolu eski odasında yatıp kalkıyorlardı. Belki üçtünün, hâtıralarla dolu bu odada kalması veya Barbara'nın tavrını değiştirmekte geç kalması her şeyi alt üst etti... Veya belki de havatları çetin ve mesuliyetleri anılamıyacıkları kadar ağırdı. aşkları ise vaziyeti hafifletmeyecek kadar zavıf...

Mac, alt dudakını valavarak, «Dinle, Barbara.» dedi. Komutun çekmesinde bulduğu eski çakısını sinirli sinirli açıp kapıyordu. «Barbara,

bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.»

«— Ne söyleyeceksin, meleğim?»

«— Bana meleğim deme. Kendimi daha fena hissediyorum.»

«— Neden?»

Genç adam ayağa kalkarak, sert adımlarla odada dolaşmağa başladı. Sanki her adımla kumun üstüne yazılmış ısırap dolu sözleri silmeğe çalışıyordu. «Ben Ohio'ya dönmiyeceğim.»

«— Peki, sevgilim. İstersen dönme-yiz. Hillary'i annemle bırakıp, gidip elbiselerimizi ve düğün hediyelerimizi alırsız. Geri kalanlar mühim değil, onları da satarız.»

«— Ben onu demek istemedim?»

«— Ne demek istedin ya?»

Mac çakıyı parmağına sürüp duruyordu. Barbara onun elini keseceğinden korktu. Genç adam derin bir nefes alarak, «Ohio'ya gitmek istemiyorum... Ama burada seninle kalmak niyetinde de değilim. Birbirimizi bir mîddet görmememiz iyi olur.»

«— Ne? Fakat biz evliyiz»

«— Ben evli olmak istemiyorum.»

Birdenbire Mac bağırmağa başlamıştı. Yüzü hiddet ve duyduğu suç hissiyle de karmakarışık. «Evli olmak istemiyorum! Zaten bizim hiç evlenmememiz lâzımdı! Afedersin, afedersin...»

İkisi de sessiz sedasız birbirlerine baktılar. Nihayet o sözler söylenmişti. Ve her ikisi de bunların gayet doğru olduğunu da anlıyorlardı.

Mac hafifçe tekrarlardı. «Afedersin...»

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GONUL SUVEREN

Barbara, «Yalvarırım,» dedi. «Beni bırakma.»

«— Sana iyilik ediyorum...»

Genç kadın kendini tutmağa çalıştı, sonra dayanamıyarak hüngür hüngür ağlamağa başladı. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Barbara hislerini saklamak için de ellerini yüzüne götürmedi. «Beni bırakma! Seni seviyorum» Fakat hıçkırarak bunları söylerken, kocasının gitmesinden ne kadar memnun olacağını da biliyordu.

«— Ah, yavrum.» Mac ona sarı-larak saçlarını okşadı.

Barbara tekrar, «Seni seviyorum,» dedi.

«— Allahım!»

Barbara daha sakın bir tavırla. «Bunun bütün sebebi, Ohio ve o apartmandan nefret etmemiz,» dedi. «New York'a dönerim, ben iş bulurum. Sen de buradaki Üniversiteye devam edersin.»

Mac mırıldandı. «Anlamıyor musun?»

«— Anlamıyorum ya! Evliyiz. Çocuğum var. Artık beni sevmiyorsan bile...»

Kocası ona arkasını dönmüş para sayıyordu. Sonra bunları masaya bıraktı «Seni seviyorum Barbara...» Gayet ifadesiz bir sesle konuşmağa başlamıştı. «Ama nem var bilmiyorum. Belki bir psikiatri mütehassısına görünmem lâzım... Belki de ben hiç evlenmemeliydim. Belki de sen evlenmemeliydin... Veya biz birbirimizle evlenmemeliydik...»

Barbara'nın uzattığı eli görme mezlikten gelerek çabucak onun yanından geçti. «Sana para gönderirim.» Kapıyı açarak, çıktı.

Ertesi günü de Barbara Hillary'i alarak annesinin evine gitti.

Barbara evine varıp merdivenlerden oturduğu daireye doğru çıkar-ken, kendini yine tuzağa düşmüş

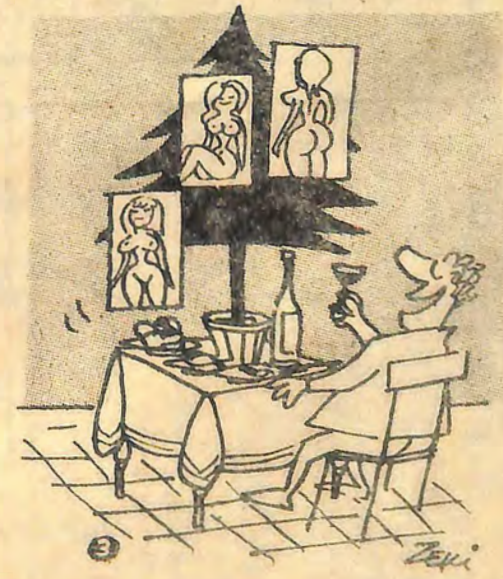
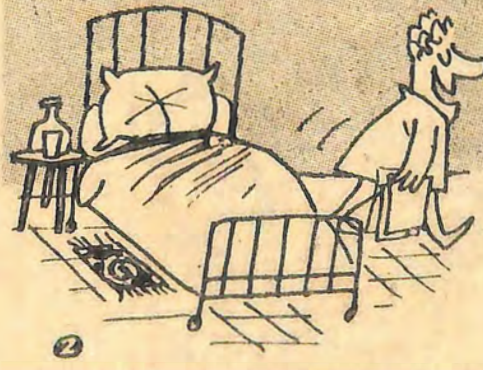
gibi hissetmeğe başladı. O apartmana, «Kadınlar evi» ismini takmıştı. Zira evde erkek yoktu. Kendisi boşanmıştı, annesi duldu... Apartmanda oturanlar da bir tuhaftı. April Morrison müstesna. April şirin bir kızdı. Kendisine gelince, o bu geceyi yine televizyonun önünde geçirecek, sonra da yatıp uyuyacaktı.

7

CAROLINE

Hazıranda âni bir sıcak dalgası New York'u kavurmağa başladı. Büyük pencereli, serin Fabian müessesesinde işler eskisi gibi devam ediyordu. Mike ile Caroline musluğun başında buluşup, başarıyla birbirlerine işaret etmeği, sonra da Üçüncü Caddede bir barda buluşmağı adet edinmişlerdi. Büroda herşeyi gizli tutmanın imkânı yoktu. Meselâ herkes Miss Parrow'un Müdür Muavinlerinden biriyle seviştiğini biliyordu. Bu meseleyi bilenler için de yalnız Mary Agnes vaziyete bir türlü inanamıyordu. Mary Agnes bütün dedikoduları herkesden evvel öğrenmesine rağmen, bunlara inanmağa da katıyen yanaşmazdı. Güler, utanmış gibi bir tavır takınır ve fısıldaşır, fakat öyle anlarda bile kafasında daima bir sual işareti olurdu. Bu arada Brenda evlenmiş, düğünden önce de ofiste kendisine bir parti verilmiş, ve kızlar da aralarında para toplayarak ona hediye almışlardı. Tabii partide viski içip sarhoş olmağı da unutmuşlardı. Balayından sonra Brenda da büroya beyaz deriden koskocaman bir albüm getirmişti. Üstünde, «Düğünümüz» yazılıydı bunun. Genç kadın resimleri tek tek herkese de göstermişti. Bu arada Caroline de elinde olmadan. «Haklıymışım... Adam hakikaten geviğe benziyor,» diye düşünmüştü.

(Devamı var)

Bay bekârın yılbaşı!

BİR FIKRA ANLATIR MISİNİZ?

Öyle derler!

Direktör, sekreterine tembih etti:

— Bugün öğleden sonra hiçbir ziyaretçi ve telefon kabul edemeyeceğim, çok işim var!

— Peki ama... dedi sekreter, ya çok mühim bir iş için arıyoruz derlerse ne cevap vereyim?

— Bütün arayanlar böyle söyler dersin!...

Sekreter böyle akşama kadar vaziyeti idare etti. Akşam üstü bir telefona cevap verdi:

— Patron çok meşgul görüşemeyecek!

— Fakat ben karısıyım!

— Bütün arayanlar böyle söyler efendim!

Serpil GÜL

Kurusun diye!...

Deniz kıyısında dolaşan bir adam, boğulmak üzere olan birinin imdat istediğini görünce hemen atlamış ve kurtarmış.

Ertesi gün adamı karakola çağır-mışlar. Komiser sormuş:

— Sen dün bir adamı boğulmak-tan kurtarmışsın?

— Evet, kurtardım...

— Sonra o adamı, bir yerde asıl-mış halde bulmuşlar, ne dersin?

— Ben asmıştım, kurusun diye!...

Bedil GURAY

Bıyık bükme zamanı!

Yavuz Sultan Selim zamanında İstanbul'da sık sık hırsızlık vakaları oluyor, failleri bir türlü bulunamıyordu. Padişah bir gece, tebdili-kiyafetle hırsızları bizzat yakalama-ğa karar verir. Gündüzden giderek, Karacaahmet mezarlığında sakla-nır.

Gece yarısına doğru, soyguncular gizlendikleri çukurlardan birer bi-rer çıkarak ve parola vererek bu-luşurlar. Yavuz Selim de tıpkı on-lar gibi yapar, fakat hırsızlar ara-larına karışan bu yabancıyı derhal sezip farkederek Padişaha:

— Sen kimsin, marifetin nedir, diye sorarlar. Yavuz Selim (önce siz marifetlerinizi söyleyin bakalım) cevabını verir. Şebeke efradından ilki:

— Bende bir toprak var, İstanbul üzerine serpince kimse 24 saat uyanmaz der. İkincisi (Ben bir dua bili-rim ki, okuyunca bütün kapalı dük-kânların kapıları açılır) der. Üçün-cüsü (Ben de gece gördüğüm adamı gündüzleri tanırım) der.

— Sırası gelen Padişah da hüneri-ni söyler:

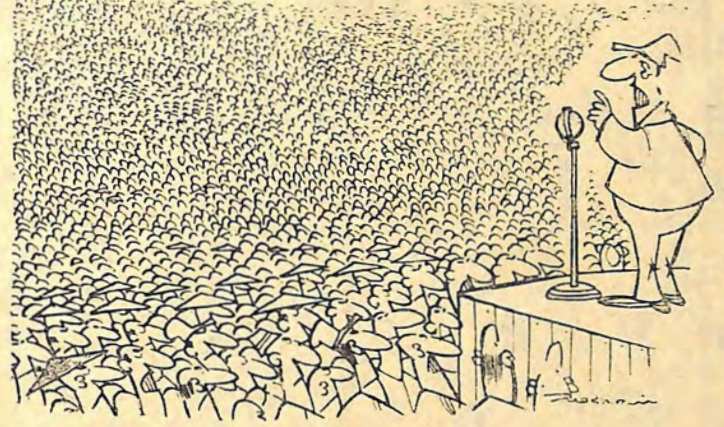
— Ben bıyıklarımı sıvazlayıp bü-künce, dar ağaçlarındaki adamlar sapa sağlam kurtulur. Nihayet Ya-vuz Selim de dahil, şebeke işe baş-lar. Sihirli duayı okuyup kapısını aç-tırdıkları dükkanı soyacakları sıra-da, padişah önceden aldığı tedbirle hırsızları yakalattır.

Dar ağacı kurulup sephanın altına götürülen hırsız, etrafına göz atınca pencereden bakan Yavuz Sul-tan Selim'i derhal tanır ve şunları haykırır:

— Haydi ağa, bıyık bükme saati-dir. göster bakım hünerini!...

Bahri ŞEN

Milletler Gülüyor

KIZIL ÇİNDE :

— Dikkat!.. Ben üç derdemez hep bir ağızdan (bummm) diye-ceksiniz ki, Amerikalılar bizim de H bombası patlattığımızı san-sınlar.

Kahvaltı!

Sacha Guity, Maurice Rothschild'e kahvaltıya davetli idi. Sofraya oturdular; fakat münü o kadar fakirdi ki yemek kısa zamanda bitiver-di. Aradan 5-10 dakika geçmeden Sacha gitmek için ayağa kalktı. Maurice Rothsschild şaşırınıştı:

— Bu kadar erken mi gidiyorsunuz?

— Maalesef öyle!.. Çok mühim bir randevum var.

— Ne aksilik; benim ise sizinle konuşacak mühim şeylerim vardı..

En yakın zamanda tekrar kahvaltıya beklerim; ne zaman gelebilirsiniz?

Sacha Guity cevap verdi:

— Hemen şimdi!...

İz!

Genç bir kadın doktora giderek mahrem yerinde çıkan bir çıban-dan şikâyeti olduğunu söyler.

Doktor, yarayı muayene ettikten sonra, ufak bir ameliyat yapı-rak genç kadına birkaç gün sonra tekrar gelmesini söyler.

Genç kadın endişeyle sorar:

— Doktorcuğum, acaba ameliyatın izi görünür mü?

Doktor gülererek cevap verir:

— Ben ona karışmam hamfendicğim, gösterip göstermemek si-ze ait!..

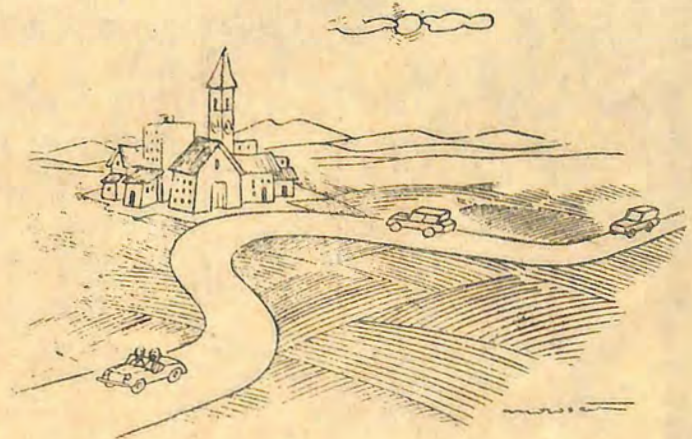
Meslek farkı!

Genç kadın kocasına çıkışır:

— Arkadaşının nasıl ikide birde, ah benim kiraz dudaklı, seftallı yanaklı karıcığım diye kompliman yaptığını gördün.. Sen bana ne-den böyle güzel sözler söylemiyorsun?

Kocasını sinirli sinirli cevap verir:

— Amma saçma konuşuyorsun ha; arkadaşım manav, ben ise turşucuyum!

— Bu köyde bir bakanın, yahut birkaç milletvektlinin çiftlik-leri olduğunu nereden anladın?

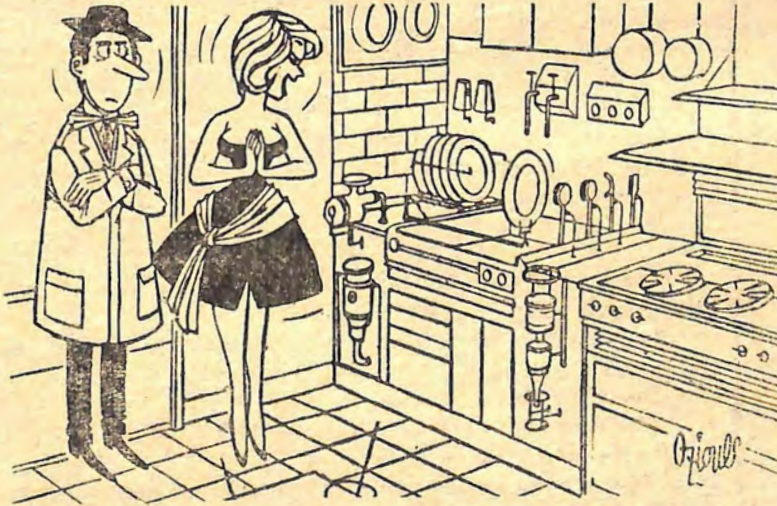
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

-BAYAN, SİZ MARILYN MONROE'NUN
VÜCUT ÖLÇÜLERİNE SAHİPSİNİZ...
YALNIZ İKİ MİSLİ!..

-AMAN NE GÜZEL MUTBAK, HERŞEY
OTOMATİK. KOCAYA LÜZUM YOK!..

YAZISIZ

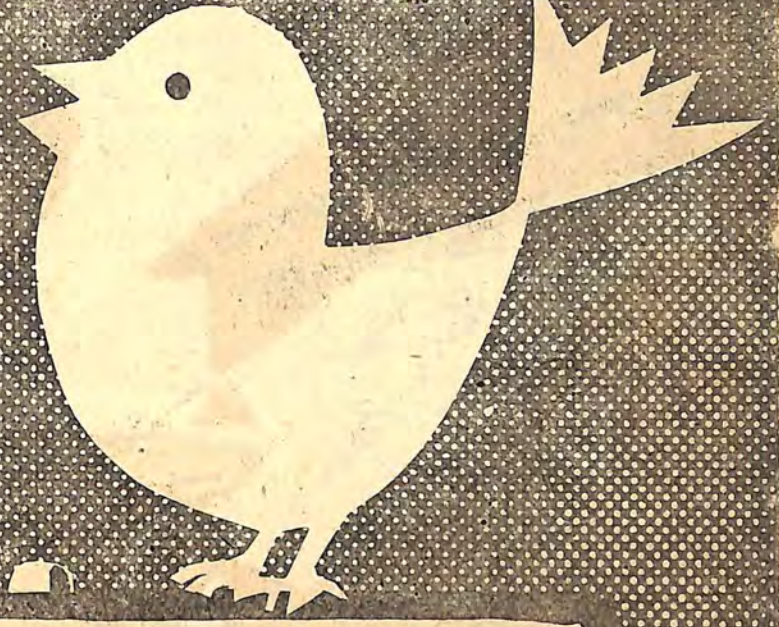

-BU UYKU HAPLARINDAN KOCANIZA HER GECE BİR
TANE VERİNTİZ, YETER. SABAH KADAR UYUR...A-
MA SİZ NE YAPACAKSINIZ?..

-SİZİ GÖRÜNCE BİRŞEY SÖYLEDİ
Mİ HASTA?
-HAYIR...
-YAAA... DEMEK DURUMU ÇOK FENA!

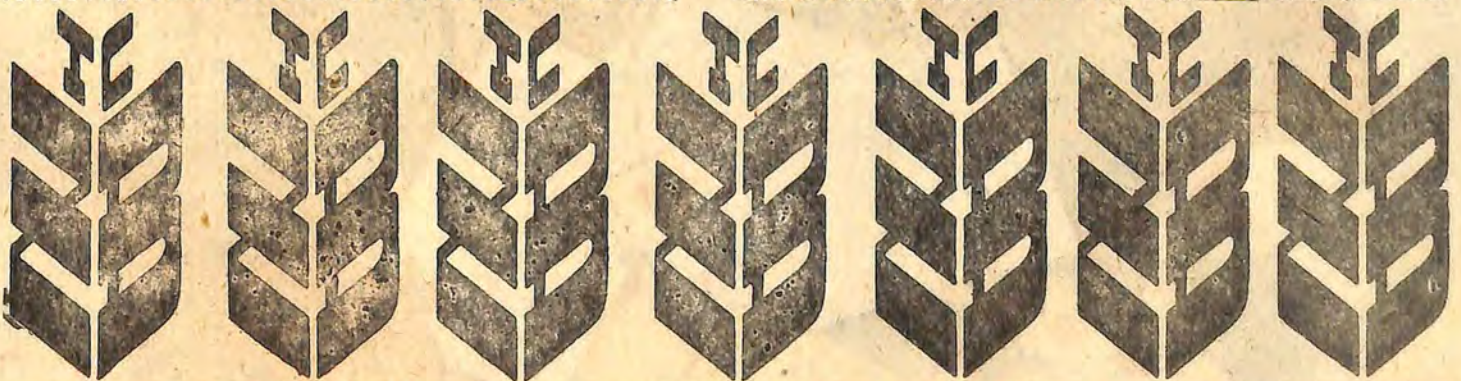
ZİRAAT BANKASI

**Ziraat Bankasında
tasarrufu olanlara talih kuşu
bir değil bir kaç kere konar.**

**Her yerde her zaman
ZİRAAT BANKASI**

A. Ayhan

Akbank

— Bütün nişanlılarım birer yılbaşı tebriki yazdım!..